

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• İşçi Sınıfının
Kurtuluşu
İşçilerin Kendi
Eseri Olacaktır

• Gündem:
Newroz
Serhildana
Gebe

• Yaşasın
8 Mart!

• Küba'dan
İzlenimler

• Devrimi
Örgütlemek

• Sanata Kompo
Teşhir
Edildi

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

İPÇİ SINIFININ KURTULUŞU İPÇİLERİN KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Kapitalist toplum işçi sınıfının emedine dayanıyor ama, işçilerin bu toplumda hiçbir güvenceleri yoktur. Bu toplumda ücretli-emekçileri bekleyen işsizlik ve yoksulluktur. Kapitalistlerin ellerindeki maddi zenginlik, her gün biraz daha artarken, buna karşılık bu zenginliği üreten emekçi sınıfın içinde yapaşık sefalet, biraz daha derinleşiyor. İşçiler, kapitalistler için servet, kendileri için sefalet biriktiriyorlar. Pimdi burjuva toplum daha bir zengin, halk ise daha bir yoksul. Kapitalist üretimin önkoşulu ve sonucu olan emekçi halkın yoksulluğu, bu toplum tarafından her gün yeniden ve yeniden üretiliyor. Bu ilişkiler öyle bir noktaya gidiyor ki, işçilerle kapitalistlerin arasındaki karşılık ve uzlaşmaz çelişki, en sonunda, ücretli emek sömürüsüne dayanan burjuva toplumun yıkılmasını kaçınılmaz kılıyor.

İşçileri yaşam boyu ücretli-emekçi, kapitalistleri ise yaşam boyu asalak yapan şey, üretim araçlarının ve geçim araçlarının özel mülkiyetidir. Mülkiyet kapitalistlerin elinde toplanmıştır. İşçilerin ise emeklerinden başka hiçbir şeyleri yoktur. Emekçiler ancak, emek-gücünü her şeyi ellerinde bulduranlara, kapitalistlere satarak yapayabilirler. Bu koşullarda, emedin sermayeye bağımlılığı kaçınılmazdır. Çok açıktır ki, işçilerin sömürülmesinin, ezilmelerinin ve sefaletinin temelinde, emedin sermayeye bağımlılığı var. Böyle bir toplumda, emedin ürünü olan her şey, emede yabancılaşır, emedin karşısına geçer ve emek üzerinde ege-men olur. Bir kutupta üretim ve geçim araçlarının özel mülkiyetinin, karşı kutupta ise emek-gücünden başka hiçbir şeyleri olmayanların toplandığı bir toplumda, sınıf ayrımı ve sınıf ayrıcalıklarının olması kaçınılmazdır. Emek-sermaye çelişmesine dayanan kapitalist toplumda, emek ile

sermaye arasında sınıf savaşımı da kaçınılmazdır.

İşçiler ücretleri yükseltmek ve yaşam koşullarını iyileştirmek için uzun bir mücadele sürecinden geçtiler. Açık ya da örtülü iç savaş biçimini alan sınıf savaşımı sonucunda çalışma saatleri düşürüldü, çalışma koşulları biraz olsun düzeltildi. Fakat, emekçilerin zorlu savaşlarıyla elde ettiği ne varsa, her şey, sermayenin tehdit ve saldırılarına uğradı. Ücret artışı ya devlet müdahaleleriyle düşürüldü ya da fiyat artışlarıyla aşırıya çekildi. Böyle olsa da, işçiler ücretleri yükseltme mücadelesinden bir an bile geri duramazlar. Ve bunu da aklıdan bir an olsun çıkarmazlar: Aldıkları ücret ne olursa olsun, yarınki toplumsal durumları daha kötü olacaktı.

Bu durum karşısında işçilerin istemleri ne olmalıdır? Bu istem, sık sık söylendiği gibi “emedimizin karşılığını istiyoruz” biçiminde olabilir mi? İstem bu şekilde ortaya konması yanlıştır. Kapitalist bir toplumda bulunuyoruz; işçiler kapitalizmde emedin karşılığını alamazlar. Emekçiler eder emedin tüm karşılığını alsaydı, bu durumda kapitalist sınıf olmazdı. Çünkü kapitalistlerin varlık nedeni, işçilerin hiçbir karşılığı ödenmeden, kapitalistlerce el konulan artı-emedidir. Kapitalistlerin karlarının kaynağı, işte işçilerin bu karşılığı ödenmemiş; el konmuş (gasp edilmiş) artı-emedidir. “Emedinin karşılığını istemek” başka açıdan da yanlış olurdu. Emedin karşılığını istemek, yalnızca şu anı ve bundan sonraki süreci kapsar. Peki, kapitalistlerin hiçbir eşdeğer ödemeksizin el koyduğu işçilerin geçmiş emekleri ne olacak. İşçilerin geçmiş emedin ürünü, kapitalistlerin mülkiyetini oluşturuyor. Kapitalistler, ücretli emekçilerin canlı emedini sömürürken, işçilerin bu geçmiş emedin ürünlerine dayanıyor. Bu nedenle, emekçiler, geçmiş emedin ürünlerini kapitalistlerin mülkiyetinde bırakarak, ücretli-emek sömürüsünü ortadan kaldıramazlar. Ücretli-emek sistemi devam eder. Doğru olan yalnızca emedin karşılığını istemek değil, toplumsal emedin tüm ürünlerine el koymaktır. Üretim araçlarının özel mülkiyeti, toplumsal mülkiyete dönüştürülmelidir.

Esas olan işçilerin ekonomik kurtuluşudur. Bu amaca ulaşmak için yalnızca sendikalarda örgütlenmek yeterli değildir. Mücadele, ayaklanma ve iktidar organları olan komite ve konseylerde örgütlenen işçi sınıfının kendisinin ege-men sınıf haline gelmesi gerekiyor. İşçi sınıfı, kendi ege-menliğine dayanarak, ücretli-emek sistemini kaldırarak ve emedi yeniden örgütleyecektir. Emek, sağlıklı ve çalışabilir durumda olan herkese dağıtılarak, her bireyin, kendisini fiziki, zihinsel olarak çok yönlü geliştirebileceği özgür ve mutlu olacağı koşullar yaratılacaktır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, işçilerin kendi eseri olmalıdır. Bunun için, işçilerin bütün burjuva partilerinden ayrı ve onlara karşı olan, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlen-

meleri gerekir. Emekçiler, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenirse kendilerini güçlü hisseder, kendilerine güvenenleri artar ve dünyayı değiştirecek gücün kendileri olduğunu kavrarlar. Sınıfsal kurtuluş mücadelesinde, işçilerin dayanakları ve kendilerine önderlik yapacak biricik güç, devrimci nitelikleri olan bir sınıf partisidir. Ancak devrimci bir sınıf örgütü, emekçi sınıfları kurtuluşa götürebilir. Bunun dışında, sınıf uzlaşmacı örgütler, emekçileri yalnızca amacından uzaklaştırır, mücadelesini saptırır. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmak gibi çok köklü bir hedefim, bu hedefimi gerçekleştirme yeteneğinde olan devrimci bir sınıf örgütünü gerektirir.

Emekçi sınıf kapitalizme karşı mücadele verirken kapitalizmin bir dünya sistemi olduğu gerçeğinden hareket eder. Kapitalizmin dünya sistemine karşı mücadele, tüm dünya proletaryasının birlikte katılacağı enternasyonal bir mücadeledir. Bütün dünya proletaryasının amacı ortaktır: Sınıfları kaldırmak. Ortak amaç ulaşmak için, her ülkenin işçi sınıfı, dünya proletaryasının bir bölümü olarak, dünya emek ordusunun bir müfrezesi olarak davranmalıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin, işçilerin haklarına, mevzilerine ve örgütlülüğüne karşı genel bir saldırı başlattığı bir dönemde, dünya proletaryasının ortak hareketi yapılmalıdır. Ortak mücadele, şıracı bir çöküş içinde olan kapitalist sistemin, çöküşünü hızlandırmak, sonucuna götürmek için de zorunludur. Her ülkenin işçi sınıfı, dünya proletaryasının bir gücü olarak hareket etmeli ve proletarya enternasyonalizmi görevlerini etkin olarak yerine getirmelidir.

Kapitalizm tarihsel gelişmesi boyunca, kendi sonunu hazırladı. Burjuva toplum, kendi sorunları, çelişkileri ve krizlerinin etkisiyle çözülüp-dadılıyor. Burjuva ideolojisi yaşanan nesnel gelişmeler karşısında iflas etti. Burjuvazinin

İşçi sınıfının kurtuluşu, işçilerin kendi eseri olmalıdır.

Bunun için, işçilerin bütün burjuva partilerinden ayrı ve onlara karşı olan, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenmeleri gerekir. Emekçiler, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenirse kendilerini güçlü hisseder, kendilerine güvenenleri artar ve dünyayı değiştirecek gücün kendileri olduğunu kavrarlar. Sınıfsal kurtuluş mücadelesinde, işçilerin dayanacakları ve kendilerine önderlik yapacak biricik güç, devrimci nitelikleri olan bir sınıf partisidir. Ancak devrimci bir sınıf örgütü, emekçi sınıfları kurtuluşa götürebilir. Bunun dışında, sınıf uzlaşmacı örgütler, emekçileri yalnızca amacından uzaklaştırır, mücadelesini saptırır. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmak gibi çok köklü bir hedefim, bu hedefimi gerçekleştirme yeteneğinde olan devrimci bir sınıf örgütünü gerektirir.

ideolojik-politik hegemonyası çöktü. Kapitalistler toplumu artık yönetemiyorlar: topluma karşı savaşıyorlar. Emekçi halklara karşı bir dünya savaşı başlattılar, küresel bir iç savaş yürütüyorlar. Emekçi kitleler de, kapitalizmi yıkmak için, bu yüzyılı ayaklanmalar ve devrimler yüzüne çeviriyorlar. İki sınıf birbirinin üstüne doğru ilerliyor, iki sınıf kıyasıya ve belirleyici bir savaşa giriyor. Her yerde devrimci durum ortaya çıkıyor. Dünya Devrimi olgunlaşıyor.

Her yerde, burjuvaziye karşı mücadele yükseliyor, emekçi örgütlenmeleri ortaya çıkıyor. Bu örgütlerden biri de işçi komite ve konseyleridir. İşçi komite ve konseyleri mesleki bir örgütlenme değil, fakat her meslekten emekçiyi ve gündelikli çalışanları dahil her emekçiyi kapsayan tarihin en yedinci kitle örgütleridir. Bu yetenekleriyle, en geniş emekçi kitleyi kapitalizme karşı birleştirir ve harekete geçirirler. Devrimci durumun olduğu her yerde kaçınılmaz olarak ortaya çıkarlar. Emekçi sınıfın, mücadele, ayaklanma ve iktidar organları olan işçi komite ve konseyleri, gelecek toplumun da sosyal örgütleridir aynı zamanda. Sınıf savaşındaki yerleri bu denli belirleyici olan işçi komite ve konseyleri bugünden örgütlenmelidir; önemi ve yeri her işçiye anlatılmalıdır.

Türk, Kürt ve tüm halklardan işçilerden oluşan işçi sınıfımız, hem enternasyonal görevlerini; hem de bu topraklarda devrimci görevlerini yerine getirmek için, tüm sınıf örgütlerinde en sıkı birlikteliği gerçekleştirmelidir. Kendi içinde en sıkı birlikteliği gerçekleştirmiş bir işçi sınıfı, tüm emekçi halk kitlelerine öncülük edebilir; onların kapitalizmin baskısından ve sömürsünden kurtarabilir.

İşçi sınıfı, sınıfsal konumu gereği, tüm emekçilere önderlik edebilecek ve devrimi tutarlıca sonuna kadar götürebilecek tek devrimci sınıftır. Her şey, işçi sınıfının devrimci görevlerini yerine getirmesine bağlıdır.

YAPASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

C. DAĞLI

21. yüzyılın bir "A-yaklanmalar Yüzyılı" olacağına

dair öngörü, daha yüzyılın başında yaşanan gelişmelerle doğrulanmıştır. Fransa'dan Latinler'e, Ortadoğu'dan Türkiye ve Kürdistan'a tüm dünya ayaklanmalarla sarsılıyor. Bereketli topraklar üzerinde devrim güçlü filizleriyle boyveriyor. İsyan, Ayaklanma ve Devrim ayı olan Mart aynına bu köpüllarda giriyoruz.

Kulaklarımızıza diri diri yakılan NewYorklu dokuma işçisi kadınların çöğüşleri yankılanıyor. Yüzyıllar öncesinden çıkıp gelen, kapitalizmin vahşetini derimizin altında hissetmemize neden olan kadın dokuma işçilerinin yanmış gözlerini görüyoruz dört bir yanımızda. Bursa'da elyaf fabrikasında yanan kadın tekstil işçileri oluyor herbiri. 8 Mart'ta Beyazıt Meydanı'nda saldırıya uğrayan emekçi kadınlar oluyorlar. Ve en güzel elbiseleriyle / işçi tulumlarıyla isyana duruyorlar.

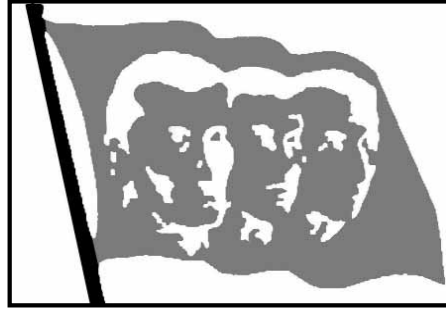
12-15 Mart'ta Gazi'de patlayan ayaklanmanın sesleri yankılanıyor bulvarlarda. Yanan ayaklanma ateşlerinin yalınları sarıyor gecekonduları. Baharın çobkusuyla, sıcaklığıyla selamlıyorlar bizleri. "Devrim Biziz Biz Devrimiz" diyenleri çobkuyula badıylarına basıyorlar. Mart'ın isyanını yapıyor, yoksulluğa ve işsizliğe duydukları öfkeyi taşıyorlar bakışlarında.

Ve 13 Mart'ta darağaçlarında proletaryanın yidit, komünist savaçlıklarının sloganları dağıyıyor geceyi. Seyit KÖNÜK, İbrahim Ethem CÖPKUN ve Necati VARDAR yoldaşların 12 Eylül faşizmine meydan okuyan "İdamlar Bizi Yıldıramaz, Bir Gider Bin Geliriz" sloganları doluyor omuzlarımızda. F tipi zindanların duvarlarını yıkıyor; Ölüm Orucu Savaçlıklarımıza ulaşıyor sesleri.

16 Mart'ta Halepçe'de katledilen yoksul Kürt halkının kanı damlıyor tarihin sayfalarından. Bebedinin üzerine kapaklanmış, onu korurken ölmüş yapı bir Kürt'ün feryadı yükseliyor Mezopotamya'dan. Ve bir bebedin kimyasal silahlarla kavrulmuş bedeninde boğulmuş çöğüşü...

Beyazıt'ta katledilen üniversite öğrencileri, yine kitapları ve türküleriyle geliyorlar. Yine Denizlerden, Mahirlerden aldıkları bayrağı büyük bir gururla dalgalandırıyorlar. Yine faşist saldırılar karşısında bir bilinç ve yürekle dimdik duru-

MART: İSYAN, AYAKLANMA, DEVRİM

yor, faşizmi döktüdü kanda boğmak için yürüyorlar. Faşistlere adadıkları dilden cevap veriyorlar.

Her 18 Mart'ta Paris'te top sesleri yankılanmaya devam ediyor. Komünçülerin kanıyla kızılbaşan bulvarlar, günümüzün komünarlarıyla canlanıyor yeniden. Paris Komünü'nün anıları tüm tazeliğiyle duruyor proletaryanın hafızasında. Paris ve tüm dünya komünçülerin ayak sesleriyle yeniden sarsılıyor. Makineli tüfeklerle biçilen komünçüler, bir kez daha ayağa

kalkıyor.

Yoksul Kürt halkı Dehaqlara karşı ayaklanıyor. Serhıldanlarla Newroz ateşini yakıyor. Kürt halkı özgürlük hakkında asla vazgeçmiyor. Katliam ve zulme rağmen ayaklanmacı ruh halini korumaya devam ediyor. Her saldırı, her katliam Kürt halkını devrim ve özgürlük için daha kararlı hale getiriyor. Yüzyıllardır katliam ve kıyımlardan geçirilen Kürt halkı, tarih bilincine sahip çıkıyor. Newroz ateşini Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanına yaymak için tüm gücüyle savaşıyor. Newroz, gün gün devrimi hazırlıyor. Serhıldanlar bir devrime dönüşmek, Kürt halkı özgürleşmek için sabırsızlanıyor. Mart, Türkiye ve K.Kürdistan birleşik devrimini, ateşten geçitlerden geçerek hazırlıyor. Kürt halkının yüzlerce yıllık esaret zincirlerini kırmak için sokakları tutuşturuyor.

Kızıldere'de katledilen THKP-C ve THKO'nun yidit önder ve savaçlıları, yarıttıkları büyük geleneğin yoldaşlarında nasıl ete kemiğe büründüğünü görüyorlar. Devrim için ölmeyi bilen önder ve savaçlılar oldukça, bir devrimin asla yenilme-yecediğini bilerek bakıyorlar aramızdan. Devrim için siper yoldaşlığının ne kadar önemli olduğunu gösteriyorlar korkusuz yürekleriyle. Her 30 Mart'ta burjuvazinin yüreklerine korku dökürmeye devam ediyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı, isyan, ayaklanma ve devrim ayı olan Mart'ta, Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafında devrim ateşlerini yükseltelim. Mart'ı devrimci eylemlerle karşılayalım. Baharın sevincini ve çobkusunu, devrim sevinci ve çobkusuna dönüştürelim. Umutun anası olan eylemlerimiz, Mart ayının baştan ayağa kaplasın.

Hep birlikte Mart'ı, işçi sınıfı ve emekçi halklarımız için yeni bir gündüme çevirelim.

GÖLGE ETMEYİN BAŞKA İHSAN İSTEMEZ

Latin Amerika, bir anda ayaklanma ve devrimler kıtası olmadı. 20. yüzyılın ikinci yarısında gelişen devrimler ve karşı-devrimler öncesinde de burada mücadele sürüyordu. 19. yüzyıl boyunca, neredeyse bir yüzyıl süresince İspanya ve Portekiz'e karşı bağımsızlık savaşları verilmişti. Bunun yanı sıra Latin Amerika ülkeleri, özellikle Küba Devrimi'nden sonra bütün dünyanın gözlerini üzerine çevirdiği yerler oldu. Devrim bütün kıtayı kapladı. Latin Amerika, özellikle silahlı mücadele konusunda hem teorik hem pratik olarak dünya devrim deneyimlerine büyük katkılarda bulundu. Küba Devrimi'nin yanı sıra El Salvador ve Nikaragua Devrimleri de dünyanın birçok yerinde devrim ve sosyalizm mücadelesi verenler için eşsiz bir laboratuvar oldu. Bunların yanı sıra Allende'nin Çili örneği

de üzerinde önemle durulan ve dersler çıkarılan bir deneyim oldu. Çok ayırtıcı bir örnek olarak tarihteki yerini aldı.

Bugün gelinen aşamada Latin Amerika, dünyanın her tarafında devrim mücadelesi verenler için esin kaynağı olmaya devam ediyor. Latin Amerika'daki gelişmelerden heyecan duymamak için insanın ya devrimci olmaması gerekiyor ya da kafasının anti-marksist düşüncelerle sakatlanmış olması. Ve elbette bunun tersi doğru değildir. Yani Latin Amerika'daki gelişmelerden heyecan duyan herkes devrimci değildir. Örnek vermek gerekirse ÖDP çevresi ve onların görüşlerini yansıtan Birgün gazetesi, Venezuela'da Chavez, Bolivya'da Morales önderliğinde, yaşanan gelişmelerden coşkuya kapılmış görünüyor! Bu tamamen Latin Amerika'da yaşanan gelişmelerin reformistlerin çarpık prizmasında

kıyılarak yansımından kaynaklanıyor. Onlar, Venezuela ve Bolivya örneklerinden (bu örneklere Brezilya, Uruguay, Ekvador, Arjantin ve Çili'yi de eklemek gerekiyor) kendi reformist düşüncelerine destek bulma arayışındalar. "Bizde neden olmasın?" sorusunu sorarak, yasal ve parlamentarist yollardan iktidara gelme olasılığını işçi sınıfı ve emekçilerin önüne koyuyorlar. Devrimci dönemlerde temcit pilavı yer gibi reformist sorular sormak, devrimden kaçan herkesin ortak özelliğidir. Bu aynı zamanda reformistlerin olayların gelişiminden hiçbir şey anlamadıklarını, sadece yüzeysel bir karşılaştırma ile "derin" tahliller yaptıklarını gösteriyor. Oysa Marksizmin daha yeni başlayanlara bile ilk öğrettiği şey, bütün olay ve olguların kendi somut gelişim süreci içinde değerlendirilmesidir. Latin Amerika'ya özgü bir gelişmeyi Türkiye ve Kürdistan için kopya etmeye çalışmak, olsa olsa kendini kandırmaktır. Üstelik reformist hareket, artık tamamen iddiasızlaşmış, basireti bağlanmış, Ne ÖDP'nin ne de diğerlerinin iktidara gelmek, yasal yoldan bile olsa sosyalizmi kurmak gibi bir iddiası kalmamıştır. Tamamen AB sürecine angaje olmuşlar ve Avrupa'dan gelecek bir demokrasi beklentisi içine girmişlerdir.

Bir de "eleştiri" adıyla Venezuela ve Bolivya'daki gelişmeleri mahkum eden anlayışlar var. Küba sosyalizmine karşı da her zaman hasmane bir tutum sergileyen bu anlayışlar, Latin Amerika'daki gelişmelerden hiçbir heyecan duymuyorlar. Onlar olaylara her zaman maocu pencereden baktıkları, her şeyi ak-kara mantığı içinde değerlendirdikleri için, işi gücü bırakıp Chavez'i, Morales'i, Castro'yu eleştirmekle uğraşıyorlar. İşçi-Köylü gazetesi, Morales'in iktidara gelmesini "Latin Amerika halklarının boyunlarına geçirilen zincir" olarak değerlendiriyor. MAS (Sosyalizme Doğru Hareket)'in işçi-köylü hareketinin daha fazla ileri gitmesinin önünde dalgakıran rolü oynadığını ileri sürüyor. İşçi Köylü'ye bakacak olursanız, Morales'in rengi belirsizmiş; "ama kesinlikle kırmızı değil"miş. Chavez'in de "anti-emperyalist ya da sosyalist yaklaşımlarının

haketmediğini” vurgulamak zorunda hissediyor kendini İpçi-Köylü yazarı. “Küba ve Castro bahsında sosyalizmi savunma çizgisine düpmemek”ten dem vuruyor. Ve gelişmeler karşısında hiçbir heyecan duymadığını, tam tersine kaygılandığını bu sözlerle ifade ediyor: “*Latin Amerika’daki bu sözde sol-sosyalist rüzgarla, sadece Latin Amerika halkının değil, dünya halklarının bilinçleri bulandırılmaya, devrimci sosyalist alternatiften uzaklaştırılmaya çalışılıyorlar*” (İpçi-Köylü, 38. sayı Evrensel Bakış - “Sosyalizme Doğru Değilse, Nereye?”) Yazarın öne sürdüğü argümanları elbette tartışacağız, ancak her şeyden önce belirtmek gerekiyor ki, bugün her kim ki Küba’yı savunmadan sosyalizmi savunmaya kalkar, o iflah olmaz bir oportünist, “bilinç bulandırıcı”dır. Latin Amerika’da yaşanan gelişmelerden copku duymak bir yana, onu mahkum etmeye kalkanlar, sosyalizmin teori ve pratiğinden hiçbir şey anlamadıklarını bir kez daha gösteriyorlar. Ancak sosyalizme karşı tarihsel düpmanlık besleyenlerin hüpmıyla Chavez’e ve Morales’e, Castro’ya saldırılar, başta Latin Amerika olmak üzere tüm dünya üzerinde yeniden атада kalkmış olan sosyalizm karşı-sındaki tutumlarını da belirlemiş oluyorlar. Onlar gelişmenin diyalektiğinden hiçbir şey anlamadıkları için, doğada ve toplumda hep “saf” biçimler peşinde koşuyorlar ve elbette bu arayış sonucunda sürekli karamsarlığa düşüp ya umutsuz kalıyorlar ya da dünyanın bir köşesine sığınmış, dünyadaki gelişmeler üzerinde hiçbir etkisi bulunmayan yerlerde ortaya çıkan olayları olduğundan abartılı göstererek kendi anlayışlarına tutamak bulmaya çalışıyorlar. Latin Amerika’daki gelişmeleri, başka yerler için de yaptıkları gibi, kişilere bağılı açıklamak maoculuğun alamet-i farikasıdır. Kitlelerin yöneliminin ne olduğuna bakmadan Brezilya’daki gelişmeleri Lula ile, Venezuela’yı Chavez’le, Bolivya’yı Morales’le açıklamaya kalkmak, olsa olsa maocuların işi olabilir. Elbette bu isimler belirli bir anlayışı temsil ediyorlar, edeceklerdir ama Latin Amerika’yı değerlendiren kitlelerin yönelimini gözardı ederek, sadece bu “kışilerin kafalarının içindeki diyalektik devran” ile ilgilenenler her za-

man yanlış sonuçlara ulaşmışlardır. Latin Amerika’daki seçimler bu seçimlerde sosyalist adayların oyların çoğunu alarak iktidara gelmeleri neyi gösteriyor? Halkın bu adaylar aracılığıyla bilincinin bulandırıldığını mı yoksa adayların kişiliklerinden bağımsız sosyalizme olan özlemini mi? Lula’ya oy verenler, ipçi partisinin yapmayı vaat ettiği şeylere, sosyalizm söylemine mi oy verdi yoksa onun kişiliğine mi? Ya da soruyu böyle soralım. Bunlardan hangisi belirleyici oldu? Venezuela’da, Bolivya’da ve diğer Latin Amerika ülkelerinde kitlelerin yönelimi ne? Eđilim hangi yönde?

Venezuela’da kamulaştırmalar yapıyor; büyük şirketlere Bolivarçı Cumhuriyet adına el konuluyor. Aynı şey Bolivya’da da yaşanıyor. Bunlar henüz daha çok çış gelişmelerdir ama bir yönelimi ifade ediyor. Emperyalizme karşı açığatan bir meydan okuma söz konusu. Özellikle Venezuela bunu herkesin gözünün içine batırmasına açığatan yapıyor; ama anlaşılan o ki, bizim sürekli karamsarlığımızın gözlerinin önündeki mertedi görmeye niyetleri yok!

Venezuela, ABD’nin tehditlerine karşı 2 milyon kişilik silahlı halk milisi oluşturmuş durumda. Ve bu milisler, 4 Mart tarihinde 500 bin gönüllü sivil askerlerin katılımıyla bir tatbikat başlattı. Tatbikat, “şın güvenliğinin sağlanması ve ABD ihgaline karşı prova” niteliğindedir. Tatbikat öncesi bir konuşma yapan Venezuela ordusu komutanlarından Alberto M.Rojas, “*eder bir gün ABD, Venezuela’yı ihgal etmeye kalkarsa, buna karşı direnmenin en güçlü yolu, halk gerilla savaşı ile mümkün olur. Bizim normalde 80 bin kişilik bir ordumuz var. yankilere karşı, tıpkı Irak’ta olduğu gibi halk savaşıyla direnecek*” diyor. Bir çok yeri ve kendi evlerini koruyan silahlı halk milislerine, 18 yaşından büyük kadın-erkek her vatandaş katılabiliyor. Bu milisler, sabah 7 akşam 17 arası günlük işlerini yapıyorlar. Hafta sonları halk milislerine katılıyorlar. “*Mesai saatlerinde normal hayatımıza devam ediyoruz*” diyor bir milis, “*fakat bu saatin dışında askeri toplantılar yapıyor ve olası bir saldırı durumunda merkezi nasıl koruyacağımızı konuşuyoruz*” ve ekliyor: “*bütün zorluklara rağmen vatan ve sos-*

yalizm savunusu için tatbikata çıkmak bugün bir onur”. İşte Chavez’in “eder ABD, Venezuelaya saldırırsa onlara toz yedirtecekler” dediği halk bu. İmdi kim kalkıp da Chavez’in anti-emperyalist olmadığını, Venezuela’nın yönünün sosyalizme doğru olmadığını söyleyebilir. Morales, iktidara geldiğinde ilk ziyaretlerini Küba ve Venezuela’ya yaptı. Bu üç ülke, yeni bir Latin Amerika birliği oluşturmak için çalışmalar yapıyor. Morales ülkenin en büyük yeraltı zenginliği olan gaz yataklarının ulusallaştırılacağını söylüyor. Emperyalist ülkelerle kendisinden önce yapılan anlaşmaları gözden geçireceklerinin altını çiziyor. 2001’den bu yana Venezuela devlet Başkanı Chavez, ALBA (Amerikalıların Bolivarçı Alternatif)’ı oluşturmaya çalışıyor. Chavez ALBA için “yeni çağın başı” diyor. ALBA, her ülkenin gelişimlik durumuna göre koşullar içeriyor. “Her ülkenin bütünleşmesinin yararlarından, kendine düşen adil payı alması garanti ediyor” Bu Küba’nın anayasasında yer alan “Bağımsızlıktan ve iç baskılardan özgürlüde kavuşmuş bütün Latin Amerika ve Karayip Devletleri, sömürgeci ve yeni sömürgeci ve emperyalizme karşı mücadele geçmipleri olan kardeş ülkeler topluluğudur” tanımlamasına tam bir uygunluk gösteriyor. Latin Amerika ve Karayiplerdeki gelişmeler emperyalist-kapitalist sisteme karşı yeni bir direniş odağının resmi anlamda da kurulacağını gösteriyor.

Venezuela ve Bolivya’da yaşananlar, “saf” biçim arayanlar için belki bir değer ifade etmiyor, ama dünya halklarının moralini yükseltiyor. Devrim ve sosyalizm mücadelesi verenlerin umutlarını tazeliyor. Küba, sadece varlığıyla bile moral kaynağı olmaya devam ediyor. Emperyalizme karşı bayrakları asla indirmediklerini ve indirmeyeceklerini açıklayan Küba, sosyalizmin kıyıl bayrağını dalgalandırmaya devam ediyor. Ve İmdi onun yanında emperyalist-kapitalist sisteme kafa tutan Venezuela ve Bolivya halklarının, onlara eklenebilecek diğer Latin Amerika halklarının gelişmeler karşısında heyecan duymayanlara söyleyebilecekleri tek şey kalıyor: “Gölge etmeyin başka ihsan istemez”.r

YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 5 Mart'ta geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da Beyazıt Meydanı'nda büyük bir coşku içinde mitingle kutlandı. Mitingin örgütleyici kurumları; EKA (Emekçi Kadınlar), Aİnteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, BES 1 No'lu P.b., Belediye-İş 2 No'lu P.b., Bilinç ve Eylem, Demokratik Kadın Hareketi, Deri-İş Sen. Tuzla P.b., Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partili Kadınlar, Emekli Sen 2 No'lu P.b., Genel-İş 2 No'lu Böl. 3 No'lu P.b., Genel-İş 2 No'lu Böl. 7 No'lu P.b., Haber-Sen 9 No'lu P.b., HÖC'lü Kadınlar, Halk Kültür Merkezleri, Halkın Kurtuluş Partisi, Kaldıraç, Köz, Odak, Partizan, PSAKD (Eğitidüm), Proleter Devrimci Duruş, Tunceli Dernekleri Federasyonu da alandaki yerlerini almışlardı.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü geçen yıl da Beyazıt Meydanı'nda yapılmak istenmiş, ama toplanma yeri olan Sarıhanne'de polis kitleye gaz bombaları ve joplarla saldırmış, onlarca kişiyi yaralayarak gözaltına almıştı. Bu saldırıdan sonra Beyazıt Meydanı'na gelmeye başlandı, fakat buna rağmen Sarıhanne'den çıkabilen kitleler Beyazıt Meydanı'na girmiş ve miting gerçekleştirmişlerdi. Devrimcilerin 8 Mart'ı özüne uygun bir şekilde kutlamasını ve yaşanan tüm saldırılara rağmen miting gerçekleştirmelerini içine sindiremeyen devlet, polislerini kitlelerin üzerine salmış, miting bitiminde dağılan kitleye hiç bir uyarı yapmaksızın saldırmış ve bir çok insanın yaralanmasına neden olmuştu.

Geçen yılın ardından, devrimci kadınlar yine kavga alanında Beyazıt'taydı. Kazanılan bu alanı boş bırakmaya niyetleri yoktu. Bu yıl da büyük bir kararlılıkla, "Emperyalist Saldırganlıkta, Devlet Terörüne, Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye ve Ezilmeye Karşı Emekçi Kadınlar Mücadeleye!..." sloganıyla 8 Mart alanına çıktılar. Saatler 13:00'i gösterdiğinde kızıl bayraklar ve dövizlerle Sarıhanne'de Büyükşehir Belediyesi önünde toplanarak düzenli kortejler oluşturuldu. En önde ortak olarak temsil edilen, üzerinde "Emperyalist Saldırganlıkta, Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye ve Ezilmeye Karşı Kadınlar Mücadeleye", "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü" yazılı pankartlar açıldı. Daha sonra Beyazıt Meydanı'na kadar, atılan sloganlarla yüründü. Yolda polis bir çok kez zorluk çıkarmaya çalışsa da, kitlenin kararlılığı karşısında çaresiz boyun edemeyen zorunda kaldı. Bizler de EKA (Emekçi Kadınlar) ve Mücadele Birliği olarak orada hazır bulunduk. Üzerinde "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Savaş Günü / EKA (Emekçi Kadınlar)", "1 Mayıs'a Taksim'e / Mücadele Birliği" yazılı pankartlarımızı ve kızıl bayraklar açıp, "Ölüm Orucu Sürüyor / DETAK" yazılı önlüklerimizi giyip, yerimizi aldık. Yürünen yol boyunca, Ölüm Orucu Eylemini zindanlarda devam ettiren Serpil CABADAN ve Fatma KOYUPINAR hakkında tüm devrim savaşçıların selamlayarak, tüm kararlılığımızı ve devrime olan inancımızı sloganlarımızla bir kez daha haykırarak; "Yaşasın Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Savaş Günü", "Kadınlar Kurtuluşunuz Proletaryanın Özgürlük Mücadelesinde", "Emekçi Kadınlar Zindanda Zindanlar

Yükülsün Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Kürt-Türk Kadınların Özgürlük Mücadelesi", "Hepimiz Birer Sevdayız", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Serpil CABADAN Onurumuzdur", "Fatma KOYUPINAR Onurumuzdur", "1 Mayıs'ta Taksim Devrimi Özgürleştirmeye" sloganlarımızla insanlara seslendik.

Beyazıt Meydanı'na kadar yüründükten sonra meydana, izin verilmemesine rağmen kürsü kuruldu. Yoğun güvenlik önlemlerinin olduğu alanda birçok zorluk çıkarılmaya çalışılmasına karşın miting boyunca polis herhangi bir müdahaleye cesaret edemedi. Devrimci dayanışma ruhunun yaratıldığı Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitinginde, kurulan kürsüden içlerinde sivil polisler tarafından kaçırılarak tecavüz ihkencesine maruz kalan Ükiteli Ekin Sanat Merkezi çalışanı Sevda AYDIN'ın da olduğu çeşitli alanları temsil eden birçok kadın konuşma yaptı. Geçen yılki saldırıya rağmen yanımızda yer alan ve bu yıl da bizi yalnız bırakmayan İbrahim MAVRUK bir şiir okudu. Kürsüden yapılan konuşmalarda emperyalist saldırıya, devlet terörüne, cinsel, sınıfsal sömürüye karşı emekçi kadınlar mücadeleye çağrılarak "Egemen sınıf 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün için boğalmaya çalışıyor. 8 Mart emekçi kadınların mücadele günüdür" dendi. Konuşma yapan Sevda Aydın ise, kadınların devrimci mücadeledeki yerinden bahsederek "Politik kadınlara daha önce de bu tür saldırılar gerçekleşti. Bu saldırı ile devrimci mücadele içindeki kadınlara gözdağı verilmek isteniyor. Ama her zamanki gibi yanıldılar. Çünkü bizim namus anlayışımız iki bacak arasında değildir, bizim namusumuz, onurumuz beynimizdedir, beynimizi hiç bir zaman ele geçiremezler" dedi.

Daha sonra sırayla Grup Yorum, Gece Tutulu Müzik Grubu, Grup Yel sahne olarak varolan coşkuyu artırdılar. Düzenlenen miting boyunca ortak olarak "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "İrakil Kadınlar Yanlız Değildir", "Filistinli Kadınlar Yanlız Değildir", "Yaşasın Emekçi Kadınların Örgütlü Mücadelesi" sloganları atıldı. Müzik gruplarının sahne almasından sonra miting sonlandırıldı.

DEVRİMCİ 8 MART ve NETLEPEN ÇİZGİLER

Bu yıl 8 Mart toplantıları erkenden başladı. Kimin nerede, kimlerle, nasıl bir 8 Mart kutlamayı düşündüğü, toplantıların bağından itibaren üzerinde tartışılan konular oldu. Aslında aynı tartışmalar geçen yıl da yaşanmış ve belli bir ayrışma gerçekleşmişti. "Dünya Emekçi Kadınlar Günü"nü Beyazıt Meydanı'nda kutlamak için Sarıcahan'de toplanan kitleye polis vahşice saldırmış ve bir çok insanı yaralamıştı. Daha sonra Beyazıt'ta toplanan ve mitingi herpeye rağmen gerçekleştiren kitleye de polis miting bitmeye yakın saldırmış ve onlarca insanı yaralamıştı.

Beyazıt'ta bunlar olurken Kadıköy'e giden ve ayrılmış olarak feministlerle birlikte çevreler, güle oynaya bir 8 Mart kutlaması yapılmıştı. EKB, geçen yıl 8 Mart için oluşturulan platformdan habersiz Kadıköy için başvuru yapmış ve sonra büyük bir pişkinlikle "bu tamamen teknik bir sorun" demişti. Bu tutumları platform tarafından eleştirilince de ayrılmış ve kendi başlarına Kadıköy'e gitmişlerdi.

Bu yıl, ESP'nin platform toplantılarına çağrılmasında ısrarlı olan siyasi çevreler, ciddi bir ilkesizlik örneği sergilemişlerdir. Bu, "ne olursan ol yine gel" anlayışıdır. Platformun herhangi bir özelleştirmesi istemeden ESP'yi -ve dolayısıyla EKB'yi- toplantılara çağırması, Emekçi Kadınlar (EKA)'nın uyarısına rağmen olmuştur. EKA, geçen yılın muhasebesinin yapılmasının altını önemle çizmiş; EKB'nin özelleştirmesi gerektiğini; ancak ciddi bir özelleştiren sonra birlikte hareket edilebileceğini vurgulamıştı. EKA, ayrıca sorunun sadece kendilerinin değil, bütün bir platformun olduğunun altını çizmiştir. Ancak platform, özelleştirmesi vermeden EKB'yi çağırarak sakınca görmemiştir. Ve hatta platforma ESP ile birlikte gelen EKB (acaba isimlerini EKD olarak değiştirdikleri için mi platform onları geçen sene yaptıklarını görmezden geldi? İnsan, düşünmeden edemiyor!), bu yıl 8 Mart'ı örgütleyecek olan platformun yürütmesine dahi girebilmiştir! Tam platformdaki, ESP'yi vazgeçilmez gören anlayışlar, rahat bir nefes almışlarken bu kez ESP, Beyazıt'ta izinli bir miting yapılamayacağını hissettiği için, gönlünde yatmayı dillendirmekten çekinmemiştir. "Beyazıt'a izin verilmezse 4'ünde Kadıköy'e gidelim" diyen ESP'nin ve dolayısıyla EKB'nin,

bunu bir anda dillendirmediği açıktır. Bu sözleriyle kendilerini ele veriyorlar. "Neden Beyazıt değil?" çünkü biz yasal miting yapmak istiyoruz... Beyazıt yasal olursa biz orada oluruz" Böylece ESP'nin genel politik söylemlerinden bağımsız olmayan bu söylem daha iyi anlaşılabilir. ESP'nin yasalçılık yönelimine uygun olarak ancak "yasal bir miting"e katılabileceği anlaşılıyor. Bunun dışındaki kapıların baştan kapatılmaları için yürütmeden de çekiliyorlar. Daha sonra da ısrarla çağrılmaları platformu terk edip Kadıköy için başvuruyorlar. Ve belki de kim bilir bu yıl da "teknik bir sorun" çıkması diye zaten önceden başvurdukları Kadıköy'e gidiyorlar. ESP ve EKB için bu eylemin doğasına gayet uygun. Onlar zaten geçen yıl buna karar vermişlerdi. Pimdi esas olarak platform oturup, EKA'nın uyarısına rağmen neden ESP'nin özelleştirmesi vermeksizin çağrılmadığını değerlendirmek durumundadır.

Bir başka ayrışık, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kadınlarla erkeklerin birlikte kutlayıp kutlamayacakları üzerine oldu. Bu konu, feminist hareketin Türkiye'deki sol siyasi yapılar üzerindeki etkisinin ne kadar fazla olduğunu gösterdi. Bir burjuva ideolojisi olan feminizmin hangi boşluklardan sızabildiğinin görülmesi açısından, bu seneki 8 Mart tartışmaları öğretici oldu. Üstünleşmiş herkesin "devrimci özünü uygun" bir 8 Mart kutlaması istemine rağmen, en çok tartışılan konu mitingin erkeklerle birlikte yapılmamasıydı. Üstelik herkesin kendi kortezini istediği gibi düzenleme hakkı varken, böyle bir tartışmaya girmek başka siyasi yapıların politikası üzerinde tasarruf hakkı istemektir. "Ortak, ama erkeklerin olmadığı bir miting" istemek kendi içinde çelişkili bir anlayıştır ve feministlerin dayatmasına boyun edemektir. Nihayetinde böyle düşünenler, "erkeklerin olmadığı ama ayrı bir 8 Mart kutlaması" için Kadıköy'e gitmişlerdir. Kimisi ise "kadın-erkek tartışması biçimseldir" diyerek bu 8 Mart'ta ayrı noktaların nerede derinleştirilmesini anlamakta ayak diremişlerdir. "Devrimci özünü uygun" bir 8 Mart, kadınlarla erkeklerin ayrıştığı değil, kadınların erkek yoldaşlarıyla, kadın ve erkek işçi ve emekçilerin birlikte örgütledikleri, kapitalizme karşı birlikte savaşıtlarının bir gün olmalıdır. Elbette bu günde en önde kadınlar yürüyecektir kapitalizmin üzerine; elbette bu günde ilk onlar haykıracaklardır sloganlarını. Claraların, Rosaların bayraklarını emekçi kadınlar dalgalandıracaktır.

Bu yıl 8 Mart'ta devrimci yapılar arasında olumlu bir birliktelik yakalanmıştır. Beyazıt'ta ve dolayısıyla devrimci bir 8 Mart'ta ısrar edilmesi devrimci yapıların bugüne damgasını vurmalarını sağlamıştır. Emekçi Kadınlar, hiçbir burjuva ideolojisine prim vermeden cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye karşı, emperyalizmin saldırıları ve devlet terörü karşısında nasıl dimdik ayakta durduklarını ve Rosa'nın deyişiyle "vardık, varız, varolacağız" dediklerini göstermişlerdir. Kapitalizme karşı proletaryanın özgürlük mücadelesinde, emekçi kadınların ne kadar önemli bir yer tuttukları bir kez daha görülmüştür. r

12 Mart 1995'te devlet, işçi ve emekçilerin yodun olarak yapıldığı devrimin kalelerinden biri olan Gazi Mahallesi'nde halkı sindirmek için bir katliam gerçekleştirildi. Fakat beklediğinin tersine bir sonuçla karşılaşıldı. Gazi halkı bu saldırılara karşı ayaklanıp 3 gün boyunca savaşıyor bu saldırıya karşı koymuştu.

Eylemlerde çıkan çatışmada ise 17 kişi katledildi.

Gazi katliamını protesto etmek için kurulan ortak platformun içinde yer alan Mücadele Birliği, BDSP, DHP, ESP, Partizan sabah saat 10:00'da eski karakol'un önünde toplandı. DTP, Proleter Devrimci Duruş, ÖDP, SDP, EMEP, TKP ve Kaldıraç'ta bu ortak platformla beraber yürüdü. Daha önceki senelere göre katılımın çok yüksek olduğu eylem, üzerinde "Yaşasın Devrimci Dayanışma / 12 Mart Platformu" yazılı ortak pankartın açılmasıyla başladı. Eski karakol'dan mezarlığa kadar sloganlarla yürüdü. Ortak olarak "Gazi Faşizme Mezar Olacak, Yaşasın Devrimci Dayanışma, Gazi Pehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Kitlenin çöküşünden korkan faşist devlet güçleri sokağa çıkamazken Paır Abay Lisesi'nden gizli bir şekilde çekim yapmakla yetindi. Eylem boyunca hiç bir müdahale yaşanmazken sabah saatlerinde tüm Gazi sokaklarında çöp konteynirlerinin kaldırıldığı görüldü.

Bizler de üzerinde "Yaşasın Gazi Ayaklanması / Mücadele Birliği Platformu", "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere / Yıdamlar Bizi Yıdramaz" yazılı iki pankartımızı açarak yerimizi aldık. Devrimci dayanışma çöküşünün yapıldığı

GAZİ FAŞİZME MEZAR OLACAK!

eylem boyunca halk sokaklara inerek adeta bir ayaklanma provası içerisinde olduğunu gösterdi. Yol boyunca "Ölüm Orucu Sürüyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Serpil Cabadan Ölüm Orucunun 200'lü Günlerinde" kuşlamalarını yaparken "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere", "Savaşan Halklar

Kazanacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "Faşist Devleti Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yıdamlar Bizi Yıdramaz" sloganlarımızı gur bir şekilde attık. Gazi'nin tarihine yakışır bir tavır sergileyen Gazi halkı, adeta sokağa dökülerek faşist devlete bir gözdağı verdi. Leninist militanların yol boyunca "Faşizme Karşı Silah Başına / TKEP/L" yazılmaları yapıldığı görüldü. Mezarlığa kadar kortej şeklinde yürünürken her siyasi yapı, sıra sıra anma yaptı. Yapılan anma dönüşi gelirken Leninist militanların, üzerinde "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür" yazılı pankart açarak "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarıyla yürüdükleri ve pankartı halkın yodun olduğu bir yere astıkları görüldü. Daha sonra Gazi Cemevinin önüne gelindiğinde eylem sona erdirildi.

**YAŞASIN GAZİ
AYAKLANMASI!**

EMEKÇİ KADINLAR HAYATI DOKUMAYA DEVAM EDİYORLAR

Amerikalı dokuma işçilerinin mücadelesiyle başlayan bir süreç...

Katledilen 129 kadın işçi...

Bu yılki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe yine sistemin, bu günü kavgaya günü olmaktan çıkarmak için oynadığı "Dünya Kadınlar Günü" oyunu damgasını vurdu.

8 Mart tartışmalarını Kadınlar Günü mü, Emekçi Kadınlar Günü mü tartışmalarıyla başladı. Çeşitli Feminist ve reformist grupların "Biz 8 Mart'ı Kadınlar Günü olarak kutlayacağız" söyleminde ısrarı üzerine İzmir'de de 2 ayrı eylem gerçekleştirildi.

Birisi feminist ve reformistlerin sadece kadın katılımlı düzenlediği miting, diğeri ise çeşitli dergi çevrelerinin ve partilerin düzenlediği karma miting oldu.

Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanan eyleme katıldık. Üzerinde Sevdamızın resmi olan ve "Hepimiz Bir Sevdayız" yazan pankartımız ve kızıl bayraklarımızla 5 Mart Pazar günü toplanma yeri olan Konak Pier önünde yerimizi aldık. Bir süre bekledikten sonra sloganlarımızı atmaya başladık. Yürüyüp boyunca "Sevda Aydın Yalnız Değildir", "Tecavüzcü Polis Hesap Verecek", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Pey Emedin Olacak", "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Ya Devrim Ya Ölüm Bütün İktidar Emedin Olacak", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Serpil Cabadan Yalnız Değildir", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden Emekçi Kadınlar Özgürleşemez" sloganlarımızı attık. Alana geldiğimizde kadınların pankartlarıyla bir çember oluşturuldu ve konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından şiirler okundu, tutsak yakınları konuşma yaptı ve en son da müzik grubu çıktı. Kitle halaylar çekmeye başladıktan sonra biraz daha bekleyip pankartımızı toplayıp alandan ayrıldık.

**SEVDA AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
EMEKÇİ KADINLAR DEVRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!**

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

KARS'TA 8 MART...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, Kars'ta da coşkuyla karşıladık.

Mücadele Birliği, YDG, DGH ve HÖC olarak, Kars Devrimci 8 Mart Platformu'nu oluşturduk. Amacımız 8 Mart'ı devrimci bir şekilde karşılamaktır...

Platform olarak, Eğitim-Sen'le ve Kafkas Üniversitesi Öğrenci Derneği'yle görüşmelerimiz oldu; fakat sonuçsuz kaldı. İki kurum da eylemi başımsız yapacağını bildirdi.

Bizim amacımız 8 Mart'ı kitlesel bir şekilde kutlamak; onun tarihsel önemini anlatmak ve Kars halkının gündemine sokmaktır.

8 Mart günü yaklaşık 35 kişiyle eylem alanında buluştuk. Polisler alanı abluka altına almışlardı.

Dövizlerimizde Sevda Aydın'ın fotoğrafları vardı ve "Sevda Aydın'ın Polislerce Tecavüze Uğradığını Duydunuz mu?", "Sevda Yoldaş Yalnız Değildir" yazıyordu.

Eylemde; kadınların işyerinde ve evde sömürüye uğradığını altını çizdik. Tüm bunların çözümünü, mücadele edilmesine başlayarak eylemi, sloganlarımızla renklendirdik. Ayrıca Sevda Aydın'ın, polislerce tecavüz işkencesine uğradığını ve Serpil Cabadan ile Fatma Koyupınar'ın Ölüm Orucunu kararlılıkla sürdürdüğüne dikkat çektik. Oradan çocuğuyla birlikte geçen yaklaşık bir ananın eylemi görünce gelip bize katılması eylemin en anlamlı anlarından biriydi.

"Kadının Kurtuluşu Sosyalizmde", "Jin Jiyen Azadi", "Sevda Aydın Yalnız Değildir" sloganlarıyla eylemi bitirdik.

Kars'tan Mücadele Birliği Okurları

NEWROZ SERHILDANLARA GEBE

İşyanlar, ayaklanmalar ayı Mart'ın en önemli kavraklarından biri, hatta en önemli günü diyebileceğimiz Newroz, daha gelmeden etkisini hissettirmeye başladı. Faşist devletin zirvesi Newroz'u toplantılarda ayrı bir gündem maddesi yapıyor ve bu önemli günde alacakları önlemleri görüyor. Faşist devletin bütün güçleri uyarıldı ve özel önlemler alındı. "Newroz Uyarısı" devletin tepesinden artık yıllardır duymaya alıştığımız bir alarm işareti oldu.

Newroz, nasıl Kürt Halkı için bir bayramdan çok, özgürlük tutkusunun bir sembolü olduysa, faşist devlet için de devrim heyulasının canlı bir ifadesi olmuştur. Geçmiş yıllarda ulusal dirilişin, bir ulus olarak ayağa kalkışın ateşleyicisi olan Newroz artık, Kürt Halkı için kölelikten, ulusal baskıdan kurtuluşun, devrimci başkaldırının bir aracı haline gelmiştir. Burjuva sınıfının uykularını kaçıran, onu çaresiz ve bitkin düşüren gelişmelerin başında işte bu dediğimiz geliyor.

Burjuvazi engin sınıf birikimine ve zengin devlet yönetme geleneğine rağmen Newroz'un içini boşaltmayı, onu devrimci eylem dalgasının yükseldiği bir gün olmaktan çıkarmayı başaramadı. Ne devlet kutlamaları komedisi, ne de diğer manevralar bir işe yaradı. Kürt Halkı, her seferinde Newroz'u özgürlük için devrimci eylem dalgasının, ayaklanmaların yükseldiği bir güne çevirmeyi bildi. Yaklaşık onbeş-onaltı yıldır Newroz, işte bu içerikle ele alınıyor.

Faşist devlet bu yıl işi erkenden sıkıya aldı. Daha Mart ayına girmeden önce ordu komutanları Diyarbakır'da

toplandılar. Burjuva gerici iç savaşın kurmay heyetinin toplantı yeri olarak Diyarbakır'ı seçmesi bile, savaşın sertliğini göstermesi bakımından ayrı bir anlamı sahip. Verilmek istenen mesaj oldukça açıktı. UKH de mesajı doğru okuduğunu, bu toplantının "topyekün savaş konseptinin onay anlamına geldiğini" açıklayarak ortaya koydu. Toplantı yerinin Diyarbakır olarak seçilmesi aynı zamanda bir meydan okumaydı.

Bunun sonuçları ortaya çıkmada gecikmedi. Gerillaya yönelik yodunlaşan operasyonlar, kimyasal silah kullanımı, şehirlerde artan polis-özel tim-jandarma terörü, gözaltılar, tutuklamalar bunlardan sadece bazılarıydı. Kürdistan'da devletin estirdiği terör hakkında biraz olsun bilgi sahibi olmak için Batman'da, "Batman Diken Üstünde" başlığıyla çıkan bu gazete haberi bile yeterlidir:

"Özel tim, polisler, kentün tüm giriş çıkışlarını tutarak sıkı kontroller yaptı. Araçları durdurarak arama yapan ekipler, vatandaşları da üst aramasından geçirecek kimlik kontrolü gerçekleştirdi. Sıkı güvenlik önlemleri ve şehir giriş çıkışları tuttu. Türk bayraklarının asıldığı olduğu panzer ve Çevik Kuvvet araçlarının da içinde bulunduğu araç konvoyunun kent merkezinde tur atması dikkat çekti. Batman'da polis epleri de, ellerindeki bayraklarla yürüyüp yaptı."

Batman'da bayraklı panzer gösterisi olurken, Cizre ve başka yerlerde de tanklar caddelerde doluyordu. Tanklarla, panzerlerle, zırhlı araçlarla estirilen bu terör, bir korkunun ifadesi ve sonucuydu. Burjuva sınıfı ve onun faşist dev-

leti böyle bir korkuya kapılmakta kesinlikle haksız değildi. Kürt halkının özgürlük savaşından duyulan bu korku yerinde bir korkuydu. Zira Kürt halkı devletin her saldırısının bir karşı saldırıyla karşılıyor; estirilen teröre devrimci eylemler ve ayaklanmalarla yanıt veriyordu. Devletin kimyasal silahlarla gerçekleştirdiği "Dargeçit" katliamına Diyarbakır halkının verdiği yanıt buna örnektir. Hatırlanacaktır, Dargeçit kırsalında katledilen gerillanın cenazesine sahip çıkan Kürt halkı, Diyarbakır'ı saatler süren bir çatışma alanına çevirmiştir. Hemen arkasından Nusaybin'de onbinlerce kişi, yine gerilla cenazesine sahip çıkarak devlete meydan okudu.

Diyarbakır çatışması, çatışmayı haber alanların bir futbol maçını seyredirken bile nasıl harekete geçtiklerini, polisle nasıl çatışmaya girdiklerini göstermesi bakımından ayrıca ele alınmaya değer. Orada da görüldü ki, geniş bir halk kesimi disiplinli bir ordu gibi hareket ediyor; bir işaret ya da haberle ayağa kalkabiliyor. Bu örnek, bütün bir ulus halkının nasıl bir devrimci ruh hali, özgürlük tutkusu ve savaş kararlılığı içinde olduğunu anlatmaya yeter de artar bile. Düşüncesiz anlamak isteyene..

Devrim Kendi Yolunu Açıyor

Kürdistan Devrimi ve dahası Türkiye ve K.Kürdistan'ın birleşik devrimi lehine olan bütün bu olumlu koşullara rağmen devrimin yolunun düz ve sorunsuz olduğunu söylemek doğru olmaz. Her şeyden önce, Kürdistan Devrimi'ni dıştan ve içten bir kuşatma altına almak

için çok yodun bir çaba var. ABD ve Avrupalı emperyalistlerin bu yöndeki çabaları biliniyor. Onlar bir yandan silahlı devrimi ezmesi için TC'ye her türlü desteği verirlerken, öte yandan uzlaşmacıları, sosyal reformistleri öne çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Arkasında Kürdistan burjuvalarından oluşan bir orduyla emperyalist kapıları açındıran Diyarbakır Belediye Başkanının çabalarını böyle anlamak ve böyle ele almak gerekir. Elbette bu çabalar çift yönlüdür. Bir yandan emperyalistler Kürdistan burjuvazisini öne çıkarmaya çalışırken, öte yandan Kürdistan burjuvazisi özgürlük savaşının gücünü pazarlık kozu olarak kullanmaya çalışıyor. Özgürlük savaşından bir "hiç" olan Kürdistan burjuvazisi ve küçük burjuva politikacıları devrimi burjuva sulara bozmak; Türk burjuvazisiyle uzlaşma aracına dönüştürmek için bütün hünerlerini sergiliyorlar. Uzlaşma ve barış çabaları, Kürt Halkını kıyınçılara razı etme çabaları; her ayaklanma girişimini "saaduy" çabalarıyla söndürme gayreti böyle anlaşılmalıdır.

Ne var ki, işler her zaman burjuvaların, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların istediği gibi gitmiyor. Her an gelebilecek bir çatışma haberi, bir gerilla eylemi bu kesimlerin arzularıyla "huzur ve sükunet" ortamını bozuyor. Çünkü, çatışma ya da gerilla eylemleri, önceden görülemeyen bir dizi gelişmeye, zincirleme reaksiyona yol açıyor. Onların birbir güçlüğüle söndürmeye çalıştıkları devrim yangını en ufak bir kıvılcımla tekrar alevleniyor. İşte bunu kanıtlayan bir başka gazete haberi:

"Baharla birlikte başlayan operasyon ve çatışmalar; bölgede gerginliği tırmandırıyor. Mardin'de 7 HPG'linin öldürülmesi, Batman'da çıkan çatışmada 4 polis hayatını kaybetmesi, önceki gün Van'da meydana gelen patlamanın ardından su sefer de Pîrnak'da silahlar patladı."

Bu anlamda devrimi burjuva sulara bozmak isteyenlerin çabalarının umutsuz olduğunu söylemek mümkün. Uzun yıllardır süren iç savaş ve bunun bir parçası olarak özgürlük savaşını nesnel bir durum yaratmıştı. Olgularla kanıtlanan bu nesnel durum, devrimimizin en

büyük ve en önemli müttefikidir. Faşist devletin dedişeceğine, demokratikleşebileceğine, burjuva demokrasisinin günün birinde bu topraklara ulaşacağına dair umut besleyenlerin umudu git gide tükenmektedir. Devletle uzlaşma umudu ile gerilla savaşını sürdürme zorunluluğu arasında gidip-gelen UKH de sözünü ettiğimiz umutları tüketenler arasında. İşte UKH'nin yöneticilerinden Karaylan'ın bu durumu ifade eden sözleri: *"Bu iddianamenin ortaya çıkması ve üç gündün bu yana gösterilen tepkiler Türkiye'nin dedişeceğinin değil, dedişmeyeceğinin göstergesidir. Dedişmeyeceğinin gerçeğini bir kez daha görüyoruz."*

Yıllardır faşist devletin dedişeceği, "barışçıl çözüm"e yanaşacağı umuduyla hareket edenlere bu sözleri söyleyen, sınıf savaşının yasalarıdır. Bunun anlamı açıktır: Devrim her türlü uzlaşma, düzen içi çözüm hayalini yıkararak kendine yol açıyor. Mart 2006, bu yolun daha bir sağlamlaştığı, daha bir geri dönülemez noktaya geldiği bir tarih olacaktır.

Yine de devrimi bekleyen tehlikeleri görmek, güncel görev ve taktikleri bu tehlikeleri bertaraf edecek şekilde belirlemek gerekiyor. Her şeyden önce, Kürt halkının özgürlük savaşını kendilerine pazarlık gücü olarak kullanma ve onu düzen sınıfları içinde tutma çabası içinde olanların umutları azalıyor olsa da tümüyle tükenmiş değil. Onların bu çabaları daha uzun süre devam edecektir. İkincisi, gerilla savaşını yürüten UKH, yukarıda aktardığımız değerlendirmeye rağmen uzlaşma umudunu yitirmiş, reformist hayallerden vazgeçmiş değil. Kürt halkının her ayaklanma girişimini geri çekmeye yönelik "saaduy" çabalarının en çok da bu kesimden gelmesi boşuna değil. Üçüncüsü ve belki de en önemlisi, bir halkın savaşını, uzun süre daha, somut hedef olmadan sürmez.

Bir ulusun özgürlük savaşını zafere kadar uzun denebilecek bir süre sürdürebilmesi için, önüne "özgürlük" gibi genel hedeflerin yanı sıra bu hedeflere varış yollarını, yöntemlerini de koymak lazım. Başka bir ifadeyle, Kürt halkına, uğruna savaşacağı özgürlüğü, faşist devleti yıkıp iktidarı ele geçirmeden elde edemeyeceğini, bunun ancak bir devrimle mümkün olacağını iki anlama gelme-

yecek bir açıklıkla anlatmalı. Önce bir devrimle iktidarı ele geçirilip devrimci demokrasinin kurulması, arkasından kendi kaderini tayin hakkının, özgürlüğün elde edilmesi.. Sorun, savaşın Kürt Halkının önüne bu şekilde konulmalı.

UKH,sorunu bu şekilde koyuyor. "Kürt sorunu çözülmeden Türkiye'de demokrasiden bahsetmek, demokrasi gelir demek sadece bir hikayedir." Oysa sorunu bu şekilde koymak onu başaşağı tutmaktır. Doğrusu böyledir: "Kürt sorunu"nu çözmek için önce Türkiye'de bir halk demokrasisi, devrimci demokrasi kurmak gerekir. Bu olmadan ulusal sorunun çözülebileceğini söylemek "sadece bir hikayedir". Yapılması gereken, bütün güçlerin faşist devleti yıkmak ve iktidarı ele geçirmek için seferber edilmesidir. Bu gerçekleştirilmeden ulusal sorunun çözümü sadece bir hayal olarak kalmaya mahkumdur.

Savaşın yükselişe geçtiği ve devrimci dalganın uzlaşma hayallerini parçaladığı bu süreçte Kürt Halkının önüne bu hedeflerin konması yapımsal önemdedir. Kürt Halkı bunları anlamaz, bunlar için savaşmaz demek onu hiç tanımamak demektir. Onun büyük açılar pahasına yürüttüğü uzun ve sert savaşta öğrendiklerini anlamamak demektir. Gerçekte bugün iktidarı ele geçirilmesini istemeyecek bir tek yoksul Kürt, bir tek Kürt emekçisi bulunamaz. Bunu sadece Türk burjuvazisiyle bozmak istemeyen ve istemeyecek olan küçük burjuva politikacılar ve Kürt burjuvazisi istemez. Onlar zaten bir devrim istemediklerine, iktidarı istemediklerine dair emperyalistleri ve Türk burjuvazisini iandırmaya çalışıyorlar.

Bütün bunlardan devrimci proletaryanın ve proletaryanın devrimci sınıf partisinin güncel görevleri ve sloganları açıklıkla ortaya çıkıyor. Bir devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğunu iki ülkenin emekçi halklarına tekrar tekrar anlatmak, yapımsal sorunların kalıcı çözümünün ve kazanımların güvence altına alınmasının iktidarı ele geçirilmesinden geçtiğini göstermek. Kürt Halkına uğruna savaşacağı hedefleri işte bu somutlukta göstermek, günümüzün temel görevidir.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACADIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 263. Gününde

Gebze M Tipi Cezaevi'nde bulunan Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan, büyük bir kararlılıkla eylemini sürdürüyor. F tipi zindanların kapatılması amacıyla başladığı eylemi, Zafere Kadar Daima, dimdik ayakta sürdürme kararlılığında olan Serpilimiz, eylemiyle, yüreklerinin kulakları sağır olmaması herkese sesleniyor. Zindanları yıkacak ve tutsakları özgürleştirecek olan devrimin ete ke-

mişe bürünmesi için, o içeride hücre hücre eriyor. Ölüm Orucu savaşçıları, eriyen bedenlerinde devrimi büyütüyorlar. Devrim ve sosyalizm için, yeni bir dünya kurabilmek için, gelecek kuşaklar geceye demir parmaklıklar arkasından değil, asma bahçelerinden bakabilsinler diye ölümün üzerine yürüyorlar.

Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar!

Zindanlardan

Ölüm Orucu Savaşçısı Fatma Koyupınar Tahliye Oldu

Bulunduğu Gebze M Tipi Zindanından zorla Gebze Devlet Hastanesi'ne kaçırılan ve zorla müdahale ihkencesiyle karşı karşıya olan Fatma Koyupınar, 10 Mart tarihinde Ölüm Orucu eyleminin 303. gününde İstanbul 14. Adli Ceza Mahkemesi kararıyla tahliye edildi.

Fatma Koyupınar'ın Gebze Devlet Hastanesi'nde tutulduğu süre boyunca TAYAD'lı aileler her hafta basın açıklaması yaptılar. Devlet, sivil fabistleri TAYAD'lı ailelere saldırarak, ailelerin Ölüm Orucu savaşçılarına sahip çıkmasını engellemeye çalıştı. Bu saldırılarda TAYAD'lı ailelerden iki kişi aldykları bıçak darbesi ile yaralandılar.

Saldırıları bununla da bitmedi. Gebze Devlet Hastanesi önünde oturma eylemi yapan TAYAD'lı ailelere polis tarafından 9 Mart günü saldırı oldu. TAYAD'lı ailelerden 2 kişiyi gözaltına alan polis, aynı akşam 2 kişiyi daha gözaltına aldı. Fatma Koyupınar'ın tahliyesiyle, şu anda F tipi zindanlarda Ölüm Orucunu sürdüren 2 devrimci tutsak kaldı.

Kıyıklar F Tipinde Ölüm Orucu Eylemi!

Kıyıklar F tipi zindanında bulunan Peyhmus Poyraz 9 Aralık 2005 günü Ölüm Orucu Eylemine başladı. Peyhmus

Poyraz yaptığı açıklamada "F Tiplerinde ve Abdullah Öcalan üzerinde uygulanan tecridin kaldırılması için özgür irademle 9 Aralık 2005 tarihinde Ölüm Orucu'na başladım. Ya F tiplerinde ve diğer cezaevlerinde uygulanan tecrit kaldırılacak ya da buradan tabutum çıkacak" dedi.

Antakya'da Gözaltı Ve Tutuklama

Edindiğimiz bilgiye göre, Serpil Kaplan adlı okurumuz, Antakya'da Terörle Mücadele Pubesi polisleri tarafından gözaltına alınmış ve çıkarıldığı savcılık tarafından, sahte kimlik taşıdığı gerekçesiyle tutuklanarak Antakya Cezaevi'ne konmuştur.

Devlet, devrime karşı saldırılarını yodunlaştırmaktadır. Bir çok devrimci kuruma baskınlar düzenlemekte, evleri basmakta, insanların sokak ortasında kafasına silah dayayarak gözaltına almaktadır. Bu, burjuvazi ile proletarya arasında süren iç savaşın yeni bir aşamaya geldiğini gösteriyor. Biliyoruz ki, bu tür saldırılar, bundan sonra da artarak devam edecektir. Ekonomik ve siyasi kriz içinde bulunan Türkiye tekeli kapitalizmi, bu tür saldırılarla ömrünü uzatmaya çalışacaktır.

Ancak, işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci ve komünistlere yapılan hiçbir saldırı sonuç vermeyecek. Ne gözaltılar, ne tutuklamalar, devrimin gelişimini engellemeyecektir.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Y.E. Mücadele Birliği

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Ölüm Orucu Savaşçısı Serpil CABADAN ve aynı davadan yargılanan Hüseyin DURMAZ, Hasan ÖKSÜZ ve Remzi AYDIN'ın duruşmaları 2 Mart'ta Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

Bizler de Ölüm Orucu'nun 250. gününde olan Serpilimize ve diğer yoldaşlarımızla destek vermek için sabahın erken saatlerinde Ağır Ceza Mahkemesinin önüne gittik. Duruşma saat 13:00'da yapılacaktır. Yoldaşlarımızı görecek olmanın verdiği mutluluk ve heyecanla, dakikalar bizim için geçmek bilmiyordu. Daha sonra ring araçları geldi ve ortalık birden canlandı, sanki bahar gelmişti. Herkesin yüzünde bir gülümseme. Tüm dünyada her geçen gün güçlenerek gezen komünizm hayaletinden korkan resmi faşistler, yodun güvenlik önlemi almışlardı. Duruşma saatine kadar Serpilimiz ve diğer yoldaşlarımızla uzaktan uzağa parmaklarımızla havaya sevgi sözcükleri yazarak konuştuk. Bu, duruşma sonunda ring araçlarının gitmesini beklerken de sürdü. Bazen de bir kağıda büyük harflerle yazı yazıp göstererek ilettik duyularımız yoldaşlarımıza.

Artık saat 12:00 olmuştu. Üzerinde Serpilimizin resminin olduğu "Ölüm Orucu Sürüyor/Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı ve yanımızda getirdiğimiz kırmızı bayrakları açarak, "Ölüm Orucu Sürüyor", "Serpil CABADAN Ölüm Orucunun 200'ü Günlerinde", "Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" kuşlamalarımızı yaptık. Tekelci kapitalistlerin ve onun uşaklarının uykularını kaçırarak, her geçen gün daha da çok korkmalarına sebep olan, devrimimizi anlatan sloganlarımızla haykırdık tek bir ağızdan: "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkalsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Fabrikalar Tarlalar Siya-

si İktidar Her Pey Emeğin Olacak", "Serpil CABADAN Yalnız Değildir", "Fatma KOYUPINAR Yalnız Değildir." Daha sonra basın açıklamamızı gerçekleştirdik. Okunan metinde:

"Emperyalist-kapitalist sistem, 19 Aralık 2000 tarihinde 20 zindanda birden bir katliama girişti. Girişmiş olduğu bu katliamı 'hayata dönüştür' olarak nitelendiren faşizm, F Tipi zindanları faaliyete geçirmek için, üzerinde yaşadığımız toprakları kan gölüne çevirmekten kaçınmadı. Bu kan gölü içerisinde devrimci tutsaklar, bedenlerini siper ettiler birbirlerine. Saldırışı durdurmak ve F Tipi zindanları kapatmak amacıyla Ölüm Orucu Eylemine yattılar. Ve Ölüm Orucu Eylemi 6 yıldır devam ediyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda sürmekte olan Ölüm Orucu Eylemi, dünyada eşi görülmemiş bir deneyim yaratmanın gücüyle önemli bir noktaya ulaştı.

... Bu an Ölüm Orucu eylemini büyük bir kararlılıkla sürdüren Serpilimiz bugün eyleminin 250. gününde. Gebze Devlet Hastanesine kaçırılan Fatma Koyupınar ise 297. gününde. Onlar 'zafere kadar, bağlılıkla, daima' diyerek düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkarıyor ve bayraklarıyla taahhüt ediyorlar.

Devrim, Ölüm Orucu Savaşçıları'nın bedenlerinde ete kemiğe bürünüyor.

... Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşamakta olan her şeyden, hepimiz sorumluyuz diyoruz. Birlikte olalım diyoruz. Bu an zindanlara atılıp katledilmeye çalışılan bütün insanlığın geleceğidir. Bu geleceğin en aydınlık yüzü olan Ölüm Orucu Savaşçılarımız, zindanlar cephesinde mücadeleyi büyütüyor.

.. Bütün dünyayı kaplayan devrim dalgası, bir gün F Tipi zindanların kapı-

ları da dövecek. Komünist ve devrimci tutsakların özgürleştirilecekleri günler uzak değil.

... Üzerinde yaşadığımız topraklarda özgürlükten söz eden herkes, Afrika'yı bir devrimci önderin sözü olan bu cümleyi aklından çıkarmamalıdır: 'gerçek özgürlük, en son tutsak özgür olduğunda başlayacak.'

... Bimidi yapılması gereken, zindanlardaki devrimci tutsakların sessiz çığlığına yüreklerimizin karşısını açmaktır.

Onların sesini tüm dünyaya duyurmak, kafamızı onların kafasının yanına, yüreğimizi onların yüreklerinin yanına koyabilmektir.

Tam da bu nedenle, bugün buraya mahkemesi nedeniyle getirilmiş olan Ölüm Orucu Savaşçısı Serpil CABADAN'ı selamlıyor, mücadeleden mücadelemizdir diyoruz" denildi. Attığımız Ölüm Orucu sloganlarımızla basın açıklamamızı sonlandırdık. Daha sonra hep beraber duruşma salonuna girdik. Mahkeme 20 Nisan saat 11:45'e ertelendi. Sonradan yadın yadına yardım yoldaşlarımızı tabiiyan en son ring aracı gidene kadar orada bekleyip yoldaşlarımıza destek olduk.

İstanbul'dan Leninistler

KOMPLO TEPHİR EDİLDİ

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi sahibi ve çalışanlarının evleri eþ zamanlı olarak 21 Þubat 2006 tarihinde basılmıþtı.

Göztaltına alınan 6 kiþiden Alev ORAL ve Sevgi KIRCA tutuksuz yargılanmak üzere sebest býrakıldı. Sanat merkezi sahibi Feyzullah ERARSLAN, sanat merkezi çalışanları Ferhat ÇETÝNER, Fýrat SÖZERÝ, Barþ CENGÝZ ise tutuklanarak Bayrampaþa Özel Tıp Cezaevine gönderildi.

Çýkarıldıkları savcılıktan serbest býrakılan Alev ORAL ve Sevgi KIRCA, konuyla ilgili olarak, 3 Mart'ta ÝHD Ýstanbul Pubesi'nde saat 12:00'de bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasına tutuklu yargılanan Barþ CENGÝZ'in annesi de katıldı. Yapılan basın açıklamasında; "Sanat Merkezi'nde füze kullanımı üzerine e-ðitim verildiði þeklinde aþıl almaz iddialarla oluþturulan bu komplo, Sarıgazi'de Ekin-Sanat çalışanlarının durdurulmaya yöneliktir. Ýþçi sınıfı ve emekçilere, mücadeleyi sanatıyla sürdürenlere bir gözdağı anlamayı taþıyor. Daha önce Ýkiteli Ekin Sanat

Merkezi çalışanı Sevdal AYDIN'a tecavüz ihkencesi uygulanarak devrimci sanatı susturmak isteyenler þimdi de Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ne saldýrıp komplo kurarak iþçi sınıfı ve emekçilerin kendi sanatına ve kültürüne sahip çıkmasını engellemeye çalışıyorlar.

Dinci-gerici biri olan Sarıgazi Belediye Baþkanı, jandarma ve kaymakamlık, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ni bölgeden söküp atmak için yodun mesai içerisinde. Bunu sanata komplo kurmak derekesine kadar düþürdüler, ama ne yaparlarsa yapsınlar Sarıgazi halkının kendi kültürüyle buluşmasını engelleyemeyeceklerdir. 'Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla' diyen biz Ayıþıdı Ekin Sanat Merkezi emekçileri, tüm komploları boþa çıkarcak ve sanat cephesinden mücadelemizi sürdürmeye devam edeceðiz" dendi.

Basından birinin bir sorusu üzerine Sevgi KIRCA göztaltında kaldıkları 2 gün

boyunca bodrum katta beton zemin üzerinde yatmak zorunda kaldıklarını belirterek, talep ettikleri su ve þeker ihtiyaçlarının karþılanmadığını ve avukatlarıyla ilk gün dýþında görüþtürülmediklerini ifade etti. Kırca, ayrıca 2.ve 3. gün akþamý jandarma tarafından gözleri baðlanarak bilinmeyen bir yere götürülmek istendiğini, ancak tepkiyle karþılaþınca bundan vazgeçtiklerini ve yeterince su alamadığı için 3. gün midesinden rahatsızlandığını söyledi. Alev ORAL ise olayla ilgili olarak yalın haber yaptığı gerekçesiyle Güneþ ve Gözcü gazetesinde yazılan haberi göstererek gazeteleri yırttı. Barþ CENGÝZ'in annesi ise gözgöre göre yalın söylediğini ve iftira atıldığını belirtti

LAHEY HÜCRELERİNDE NELER OLUYOR?

11 Mart günü Dünya televizyonları normal akışı keserek, eski Yugoslavya devlet başkanı Slobodan Milošević'in hücrelerinde öldüğünü duyurdular.

Milošević, Lahey'de kurulan BM Savaş Suçları Mahkemesi'nde asılsız iddialarla yargılanıyordu. Sosyalist Parti başkanı da olan Milošević, emperyalizmin kendisine yönelttiði tüm suçlamaları reddetmiþ ve aþıl suçlunun Yugoslavya'yı parçalayan emperyalistler ve ülkeyi bombalayarak yerle bir eden NATO olduğunu söylemiþtir.

Milošević, bulunduðu cezaevinde "Savunma, Tarih ve Gelecek" adlı bir kitap hazırlıyordu ve bu kitabında baþta ABD olmak üzere emperyalist ülkeleri, Yugoslavya'yı küçük, sömürge devletçiklere bölmekle suçluyordu.

Milošević, tutulduðu hücrede saðlık durumu bozulduðu için Rusya'da tedavi görmek istediğini belirtmiþ, bunun için mahkemenin kendisine izin vermesini talep etmiþti. Mahkeme bu isteði reddetmekle, Milošević'in hücrede ölümünün

yolunu açmıþ oldu. Ve elbette, eðer Milošević, tutulduðu hücrede emperyalist katillerce katledilmediyse...

Bu da ihtimal dahilinde, çünkü 6 Mart tarihinde de yine Lahey Savaş Suçları Mahkemesi'nde yargılanan ve 13 yıl hapis cezasına çarptırılan, Milošević'in sað kolu olarak adlandırılan Milan Babiç'in hücrelerinde intihar ettiði bildirilmiþti. Emperyalizmin dünyaya yeni bir saldýrý hazırladı içinde olduðu bugünlerde, zindanlarda bulunan muhalif, sosyalist kiþileri öldürme ihtimali yüksek. Bu süreçte emperyalist ülkelerin gerçek yüzlerini ortaya serecek kiþilerin ortadan kaldırılması ve bunlara "intihar" ya da "doðal ölüm" süsü vermesi kuvvetle ihtimal.

Slobodan Milošević, hiçbir þeyle deðilse bile, Lahey'de emperyalizmi mahkeme kürsüsünden yargılamasıyla hatırlanacaktır.

"Yeberip Ballanan Umutların Ülkesi"nden KÜBA'DAN İZLENİMLER

Merhaba arkadaşlar,

Yaklaşık bir ay kadar önce Ayı-
lıy Sanat Merkezi çalışanı olarak
Küba da düzenlenen 15. Uluslararası
Kitap Fuarındaydım. Sizlere ya-
şadıklarımı özetlemek ve edindiğim iz-
lenimleri aktarmak istiyorum.

Uçaktan inerken başlayan heyecan duygusu 10 gün boyunca peşimi bırakmadı. Zaten olumlu yönde belli bir yargıyla gittiğimden havaalanı çalışanlarının sıcak, samimi tavırları karşısında işte bizi doğrudan ilk örnekler diye düşünmeye başladım. Sonra bir taksiye binip kalacağım pansiyona gittim. (bu arada Küba da İspanyolca konuşuluyor, ben İngilizce bildiğim için halka iletişim kurmak kolay olmadı. Sadece bazı kurumlarda çalışanlar ve az sayıda Kübalı İngilizce biliyor...) Pansiyondaki arkadaşça yaklaşımı da örneklerime eklemeliyim. Kaldığım süre boyunca çok şey paylaştım bu insanlar daha ilk gün bana kardeş gibi davrandılar. Sonradan anladım ki Küba insanının genel bir özelliği bu, sadece yabancılarla değil, birbirlerine de çok yakın davranıyorlar.

Havana caddelerine ve sokaklarına büyük bir düzenlilik hakim. Yollar cıvılcıkla çizilmiş gibi uzayıp gidiyor ve birbirini kesiyor. Köşe başlarında karpuz büyüklüğündeki taşların üzerinde bulunan sokağın harfi ve numarası yazıyor. Bunu bildikten sonra kaybolmak veya adres bulamamak mümkün değil. Bazı sokaklarda küçük polis kulübeleri var. Öğrendiğim kadarıyla son 10 yılda Küba'da faili meçhul bir tek cinayet işlenmemiş. Son yıllarda tek tük beliren hırsızlık olayları bile Küba insanının canını sıkmana yetiyor. Bunun gelip geçen turizmle ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Eğitim ve sağlık tamamen ücretsiz, ulaşım ise çok çok ucuz. 7 yaşına kadar ülkedeki bütün çocukların süt ihtiyacı da devlet tarafından karşılanıyor. Ayrıca evlere düzenli olarak her hafta bakliyat ve pirinç yardımı yapılıyor.

Küba'da kimi sıkıntılar yok değil, var; ama Küba halkı, gerçeklerin gözünün içine doğrudan bakmayı biliyor. Fidel'in dediği gibi, onlar, zorlukları da ehit paylaşıyorlar. Tıpkı insanın diğerleri ehit bir şekilde paylaştıkları gibi. Kaldığım 10 gün boyunca yediğimiz akşam yemekleri oldukça zengin protein içeriyordu. Hatta bir keresinde onlara bu kadar et yemeye alışık olmadığımız bugün sadece pilav ve salata yemek

istediğimi söyledi-
dimde bana şu yanıtı verdiler "proteine de ihtiyacın var". Ayrıca dondurmayı çok seviyorlar. Ve tabii tropikal meyveler... Bunlar öyle ucuz ki... İnsanlar yiyecek bir şeyler alırken inceden inceye hesap yapmak zorunda kalmıyorlar. Ama şu bir gerçek: bilgisayar, cep telefonu, araba, yeni bir koltuk takımı, yeni bir buzdolabı... gibi şeyler lükse giriyor bunları edinmek çok zor. Nedeni de insanların para biriktirmeye ihtiyaç duymuyor olmaları. Para artırım beklende bir kültürleri yok.

Televizyon haberleri önce Küba'da o gün olan önemli şeyleri (kaldığım süre boyunca en önemli olay kitap fuarındaydı, Küba Devleti'nin yaptığı yurtdışı yardımları, Castro'nun o günkü mesaisini gösteriyor; nerede ne tür çalışmalar yaptığını anlatıyor. Sonra Latin Amerika'nın diğer ülkeleri ve dünya geneli olarak devam ediyor. Diziler, filmler, sağlık programları, çocuk programları ve söyleşiler de var. Ama İspanyolca bilmediğim halde görüntülere dayanarak şunu söyleyebilirim, hepsi de oldukça mütevazı ve sakin geçen, eğitici programlardı. Tabii aynı zamanda eğlenceli.

Küba'da kaldığım süre boyunca çok kişiyi zamanlarda gidebildiğim Kitap Fuarı ise çok güzeldi. Dedikleri ülkelerden yüzlerce insanın katıldığı ve stand açtığı fuara katılım çok yüksekti. "Okumak Büyüktür" sloganıyla yapılan fuara halkın ilgisi çok yoğundu. Biz fuara davet edilmişimizde stand vb başvurular için tarih geçtiğinden dolayı stand açamadık ama yayınlarmız, Küba ile ilgili yaptığımız etkinliklerin vcd'lerini yetkililere ulaştırdık.

Küba'dan güzel izlenimlerle döndüm. "Yalansız hürriyetin eli"yle işlenen bir ülke ve bu ülkenin hiçbir şeyin mutluluklarına engel olmadıkları sevecen insanların görmesinin mutluluğuyla dolu ayrıldım oradan. Bir gün bizde de insanların öyle adız dolusu, kıymiz elmalar gibi gülecekleri günlerin gerçek olması umuduyla...

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Bush Hindistan ve Pakistan'da Eylemlerle Karşılandı

Afganistan, Hindistan ve Pakistan'ı kapsayan Asya gezisini sürdüren Bush, Hindistan'da protestolarla karşılandı.

2 Mart günü Yeni Delhi'de onbinlerce kişinin katıldığı miting- le protesto edilen Bush, 3 Mart'ta da gittiği Haydarabad kentinde protestolarla karşılandı.

"Ellerini Hindistan'ın üzerinden çek", "Bush Defol" sloganlarıyla 3 kilometre yürüyen Hindistanlılar, Bush'un kuklasını yakıtktan sonra temsili cenaze töreni düzenledi. Kentteki dükkanlar ve iş yerleri, Bush'un ziyaretini protesto etmek için kenek kapattı.

ABD Başkanı George W. Bush, ziyaret için gittiği Pakistan'da ise, ülke çapında genel grevle karşılandı. Grev nedeniyle behirlerin neredeyse tamamında bütün ticaret durdu ve birçok behirde de toplu ulaşım felç oldu. 3 Mart günü binlerce kişinin katıldığı eylemlerde, ABD Başkanı Bush ve Danimarka Başbakanı protesto edilirken, iki ülkenin bayrakları yakıldı.

Karacı'de de düzenlenen gösteride, polis Amerikan Konsolosluğuna yürüyen yaklaşık 1000 göstericiyi dağıtmak için göz yaşartıcı gaz ve cop kullandı. Başkent İslamabad'da da, yaklaşık 300 üniversite öğrencisinin düzenlediği eylemde, Danimarka ve ABD bayrakları yakıldı. Pakistan'ın yönetimindeki Keşmir'in başkenti Muzafferabad'da ise, 600'den fazla kişi, Bush'u ve karikatürleri protesto etmek için yürüdü. Lahor ve Ketta'da da küçük çaplı gösteriler düzenlendi.

Deri İşçileri İşbirliği

Tuzla Kaymakamı'nın 1 Mart'ta, Cevahir Deri ve Dünya Deri'deki sorunları çözmek için verdiği sözü yerine getirmemesi, deri işçileri tarafından protesto edildi. Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'ndeki deri işçileri, 2 Mart'ta bir saat iş bırakarak Dünya Deri Fabrikası önünde eylem yaptılar. Fabrikalardan kortejler oluşturarak Dünya Deri önüne gelen 600 işçi sık sık "Sendika Yoksa Üretim Yok" sloganı attı.

Gine'de Beş Günlük Genel Grev

Gine'de 27ubat günü genel grev başladı. Sendikalar, kamu sektöründe ücret zammı ve enflasyonun dizginlenmesi talepleriyle başlattıkları eylemi beş gün boyunca sürdürmeyi planlıyorlar. Okullar, bankalar ve dükkanların kapalı kaldığı grev boyunca başkent Conakry sokaklarında askerler devriye gezdi ve hükümet, güvenlik gerekçesiyle okulları kapattı. Sendikacılar, ortalama bir memurun ayda 34 dolar kazandığını, bir çuval pirincin fiyatının ise 30 dolara yakın olduğunu belirttiler. Batı Afrika'da eski bir Fransız sömürgesi olan Gine'de geçen Kasım ayında düzenlenen grev sırasında devlet üç kişiyi öldürmüştü.

28ubat günü de Muktangan kentinde sendikaların çağrısıyla bir protesto eylemi düzenlendi. Sokaklara dökülen yüzlerce işçi, geçen hafta 73 işçinin ölümüyle sonuçlanan iş kazalarının protestosu etti.

Dakka'da İş Felaketine Öfke

Bangladeh'in başkenti Dakka'da binlerce işçi sokaklara dö-

küldü. Çittagong bölgesinde bulunan KTS Tekstil şirketine ait fabrikalar ile mağazaların bulunduğu binanın çökmesi sonucu, 54 işçi hayatını kaybetmiş, 100'ü aşkın işçi de yaralanmıştı. Kazadan dolayı hükümeti sorumlu tutan ve yetkilileri "kayıtsızlıkla" suçlayan işçiler, kazada hayatını kaybedenlerin aileleri ve yaralananlar için tazminat talep ediyorlar. Eyleme, The Karmojibi Nari adlı işçi hakları kuruluşu, Tekstil İşçileri Forumu, Jatiya İşçileri Komitesi, Samajtantrik Cephesi ve Bangladeh Öğrenci Birliği de destek verdi.

Binler Kalkırtmayı Protesto Etti

Irak işgali öncesinde en kitlesel savaşı karşıtı gösterilere ev sahipliği yapan İngiltere'nin başkenti Londra'da şimdi de binlerce kişi, Irak'ın Samarra kentindeki Askeriye türbesine düzenlenen bombalı saldırıyı protesto etmek amacıyla eylem yaptı. Yaklaşık 10 bin kişi, başkent merkezindeki Marble Arch'da toplanarak Trafalgar Square Meydanına doğru yürüdüler.

Fransa'da Genel Grev

Fransa'da hükümetin işten atılmaları kolaylaştırma girişimlerine karşı genel grev gerçekleştirildi. Hükümet tarafından hazırlanan CPE yasasında, özellikle 25 yaşından küçük gençlerin kolay bir şekilde işten atılması öngörülüyor. 7 Mart günü yapılan grev dolayısıyla, büyük kentlerde özellikle demiryolu ve havayolu ulaşımı felç oldu.

Marsilya ve Lyon havaalanlarından ancak birkaç uçak kalkabilirken, Fransa'nın en büyük havaalanlarından biri olan Paris-Roissy'de uçakların büyük bir kısmı rötarlı kalkabildi.

Grev dolayısıyla devlet demiryolları SNCF'ye bağlı trenler de çalışmadı. Başkent Paris'te çok sayıda insan taksile ya da yürüerek işe gitmeyi tercih etti.

Sendikaların çağrısıyla gerçekleşen; sol partiler, gençlik örgütleri ve üniversite öğrencilerinin de boykotlarla destek verdiği genel grev, okullar ve kamu dairelerinde de etkili oldu. Grev dolayısıyla ülke genelinde 500 bini aşkın işçi sokaklara döküldü ve ayrı ayrı behirlerde 160 civarında eylem gerçekleştirilirken, en büyük miting, başkent Paris'te gerçekleştirildi.

Fransız Öğrencilerden İşgal Eylemleri

Haftalardır CPE yasa tasarısının protesto için aralıksız eylem yapan öğrenciler, CPE'nin kabul edilmesi üzerine daha radikal eylemler yapmaya yöneldi. Fransız öğrenciler, 10 Mart günü işgal ve grev eylemleri yaptı. Fransa genelinde üniversitelerin 45'inde gün boyunca grev ve eylemler vardı.

Akşam saatlerinde Paris'te CPE karşıtı öğrenciler ile jandarmalar arasında çatışmalar yaşandı. Yaklaşık 2.000 öğrenci, Saint-Michel ve Saint-Germain bulvarlarında eylem yaparak "Sorbonne'u özgürleştirin!" sloganlarıyla Sorbonne Üniversitesine doğru yürüyüşe geçti. Eylemciler üniversitede grevde olan 200 öğrenciye destek vermeye gitti. Üniversite kapılarının kapatılmasına rağmen 600 öğrenci pencere-lerden içeri girdi. Üniversite bahçesinde de barikat kuran öğrenciler, üniversitenin tüm alanlarını işgal etti.

Fransız Özel Polisi, ertesi sabah, saat 03.45'te Sorbonne Üniversitesine baskın yaptı. Baskın sırasında 25 kişi gözaltına alındı ve 31 polis yaralandı. Daha sonra üniversitenin yakınındaki Saint-Michel Bulvarı üzerinde 250 kadar öğrenci adaç ve jantiye bariyerleri ile barikat kurdu.

Paris Üniversite Öğrencileri Grev Koordinasyonu da 18 Mart'ta yapılacak genel grev ve eylemlere güçlü katılımı çağırıyor.

Kore'de Demiryolları İşçileri'nin Grevine Yasaklama

Devlet işletmesinde olan Kore Demiryollarının 16 binden fazla sendikası işçisi hükümetin "yasadışı" ilan etmesine karşın iş bıraktılar. Grevle dayanışma eylemlerinde polisle çatışmalar yaşandı. Grevciler daha yüksek maaş, daha iyi iş koşulları ve hak gaspları yaratacak olan yeni bir kanun tasarısının geçirilmesinin kaldırılmasını talep ettiler.

Grevi yasadışı ilan eden hükümetin girişimiyle, polis sendika binalarını bastı, sendikaların bilgisayar ve dokümanlarına el konuldu. 231 işçi de tutuklandı.

Kore Sendikalar Konfederasyonu'na bağlı işçiler, yaşanan saldırıları protesto etti. Seul'de Ulusal Kongre'nin dışında eylem yapan KCTU üyesi işçiler polisle çatıştılar. Hyundai Motor'un 62 bin işçisi ve Kia Motor'un 38 bin işçisi de 75 işyerinden işçilerin katıldığı iş bırakma ve dayanışma yürüyüşleri gerçekleştirdi.

Ekvador'da Petrol İşçilerine Karşı Olağanüstü Hal

Yıllık bütçesinin yaklaşık yarısını petrol üretiminden oluşan Ekvador'da, hükümet tarafından işletilen Retrocuador isimli petrol şirketine işçilerin ücretler ve çalışma koşullarını iyileştirmek için başlattıkları grevde, petrol üretim tesislerinden birisini işgal ettikleri ileri sürülüyor. Hükümetin şirket işlemlerinin şeffaflığını artırma dayatmasıyla ödemeleri durdurması üzerinde yaşanan gerginlikte, işçilerle yapılan müzakereler devam ederken, ormanlık bölgelerde isyan patlak vermesi olasılığına karşı ordu birlikleri yerleştiriliyor.

Ekvador'da petrol işçilerinin ücretler ve çalışma koşulları ile ilgili olarak yürüttükleri grevde üç önemli petrol bölgesinde 15 gün önce ilan edilen olağanüstü halden sonra ülkenin Napo, Orellana ve Sucumbios bölgeleri askeri denetim altına alındı. Ekvador'da hükümet, son haftalarda ikinci kez olağanüstü hal ilan etti.

İzmirli Sağlık Emekçileri Sağlık Hakkı İçin Yürüdü

Sağlık çalışanları AKP Hükümeti'nin sağlıkta dönüşüm adı

altında yürüttüğü politikalara karşı yürümeye devam ediyor.

İzmir Tabip Odası, SES, Pratisyen Hekimler Derneği ve Türk Hemşireler Derneği üyesi yaklaşık bin kişi, 8 Mart günü yodun yadına rağmen Konak Pier önünde toplanarak yürüyüşe geçti. "Aile Hekimliği Ticarethanesine Hayır" pankartı ile İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önüne yürüyen sağlık çalışanları sık sık "Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir", "Ocaklar Sönmesin, Çocuklar Ölmesin" ve "AKP Sağlıkta Zararlıdır" sloganlarını attılar.

Burada açıklama yapan İzmir Tabip Odası Başkanı, sağlık hakkının gaspını önlemek için mücadele ettiklerini söyledi ve Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın sağlıksız olduğunu belirterek, "Sağlık ocaklarının kapatılmasına, sağlık hizmetinin alınıp-satılan bir mala dönüştürülmesine, hekim emeğinin değersizleştirilmesine ve hekimlere yapılan hakaretlere karşı buradayız" dedi.

Eskişehir'de Ortak Eylem

Eskişehir ve Bilecik Tabip Odası, SES, Türk Sağlık-Sen ve Tıp Öğrencileri Kurulu 5 Mart günü yaptıkları bir eylemle "GSS'ye hayır" dediler. "Sahte Yasalar Geri Çekilsin", "Parasız E-öğretim Parasız Sağlık" sloganlarının atıldığı eylemde, "Örgütlü Emek, Sağlıklı Toplum", "Aile Hekimliği Fos Çıktı", "AKP Hekim İthal Ediyor" yazılı dövizler taşındı. Türk Tabipler Birliği 2. Başkanı, Sağlıkta Dönüşüm Projesi ve onun bileşenleri olan aile hekimliği ve Genel Sağlık Sigortası uygulamaları ile sağlığın tümüyle özelleştirilmek istendiğini söyledi. SES de yaptığı konuşmada, GSS ve aile hekimliğinin bir aldatmaca olduğunu belirterek "En temel sağlık hizmetlerinin bile sadece parasız olana verilmesinin, herkesin parasız kadar sağlık hizmeti almasının bir diğer adıdır" diye konuştu.

Yol İşçileri de GSS'ye Karşı İş Bıraktı

Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü'nde çalışan 350 işçi, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası'na (SSGSS) karşı 6 Mart günü, yarım gün iş bıraktı. Yol-İş İstanbul 1 No'lu Pube'nin çağrısıyla işbirlikçi işçiler, sabah 07.30'de yemekhanede toplandı. Burada İstanbul Tabip Odası Basın Sözcüsü'nün de katıldığı bir toplantı yapan işçiler, yasa tasarısı ve buna karşı yapılması gerekenleri tartıştılar.

İşsizliğin arttığı, esnek çalışmanın yaygınlaştığı ve kayıt dışı çalışmanın olduğu bir ortamda işçilerin zaten emekli olamadığını vurgulayan işçiler, bu tasarıya karşı İstanbul işçisinin yapacaklarının tüm Türkiye'yi harekete geçireceğini vurguladılar.

TÜMTİS (Türkiye Motorlu Taahhüt İşçileri Sendikası) Gaziantep Şube Başkanı Kenan Öztürk ile yaptığımız röportaj sizlerle paylaşmak istiyoruz..

Y.E.Mücadele Birliði: Merhaba. Öncelikle bize sendikamızın kuruluşundan kısaca bahsedermisiniz?

Başkan Kenan Öztürk: Ben şubenin kurucu başkanım. Antep'te TÜMTİS 1997'de kuruldu genel olarak ise kuruluş tarihi 1949'lara dayanır.

Y.E.Mücadele Birliði: Son günlerde Antep sokaklarımızı hareketlendiren birileri var. Belediye otobüsü şoförleri her köşe başında bizleri özelleştirmelerle ilgili bilgilendiren bildiriler dağıtıyorlar. Yayılsu ve Balıklı parkında standlar açıp imza topluyorlar. Belediye otobüslerinin özelleşmesiyle ilgili son durumu sizden öğrenebilir miyiz?

Başkan Kenan Öztürk: Yeni seçilen Belediye, seçimlerden hemen 6 ay sonra otobüsler zarar ediyor diyerek özelleştirmeyi gündeme getirdi. Kısacası nabızları yokladı. Ancak bizim verdiğimiz kararlı mücadele buna engel olmuştu. Bu söylemin önünü almıştık. Hatta G. antep belediye başkanının otobüslerdeki hizmet kalitesini yükselteceğini, otobüs sayısını artıracadığını ve özelleştirme olmayacağını söylemişti. Fakat geçtiğimiz günlerde yine karar değiştirmiş olacağız ki 20 gün önce belediye meclisinden şu karar çıktı: belediye otobüslerinin 10 yıllığına kiraya verilmesi. Biz sendika olarak biliyoruz ki kiraya verilmesiyle, satış yani özelleşmesi arasında nitelik olarak hiçbir fark yoktur.

Toplu taşınma belediyelerin temel görevleri arasındadır. Dolayısıyla belediyelerin tüccar mantığıyla ticaret yapar gibi düşünmemeleri gerekir. Biz de bu bilinçle Antep halkının bu konudaki duyarlılığını sağlamaya çalıştık. Çünkü bu sadece 250 işçinin sorunu değildi. Bu özelleştirmenin faturasını tüm Antep ödeyecek. Hükümetin diğer özelleştirmelerde olduğu gibi bu konuda da bundan halk zarar görmeyecek şekildeki propagandasını boşa çıkarmak için çetneli eylemler başlatıldı.

Y.E.Mücadele Birliði: Biz de tam bu noktada bu soruyu soracaktık. Bu konuyla ilgili sendika olarak sizler neler yaptınız? Önümüzdeki süreçte neler yapacaksınız?

“ÇALIŞILINCA ÖN AÇILINCA BİLİNÇ VERİLİNCE HERŞEY OLUYOR”

Başkan Kenan Öztürk: Bizim için ilk aşama bu konuya halkın sahip çıkmasıydı. Bunun için öncelikle onları bilgilendirmek gerekiyordu. 40 bin el ilanını dağıtmakla başladık işe. Sonra iki ayrı kitlesel basın açıklaması yaptık. 15 bin bildiri dağıttık. Son 15 gündür Behrin 2 ayrı merkezinde standlar açarak imza kampanyası yaptık. Antep halkı bu konuya oldukça duyarlı yaklaştı ve 85 bin imza toplandı. Ayrıca mahalle muhtarlarına yönelik bir çalışma yürüttük. 100'ü aşkın muhtar imza ve kapeleriyle özelleştirmeye karşı olduklarını bildiren bir tutum aldılar. Bu çalışmalarımızda kısmi olarak başarılı olduk. Yani Antep halkına özelleştirmenin faturasını sadece çalışanların değil kendilerinin de ödeyeceğini anlamış oldular.

İlk çalışmalar başladığında bize “şoförler dağınık olur; disiplinsizdirler örgütlü davranmazlar, beceremezsiniz” diyen çok oldu. Hatta bu tabanla fazla bir şey yapamazsınız dediler ama giriştik ve gördük ki çalışınca, ön açılınca, bilinç verince her şey oluyor.

Önümüzdeki süreçte ise Antep Emek Platformunu toplandıya çalıştık. Emek Platformu ile birlikte yeni bir eylem taktimi çıkaracağız. Bundan sonra da eylemlerimiz bu karar geri çekilmeye kadar sürecektir. Bu konuda demokratik ve meşru haklarımızın sonuna kadar kullanacağız.

Y.E.Mücadele Birliði: Bugüne kadar TÜMTİS olarak sizleri işçilerin ve emekçilerin eylemlerinde gördük. Her kesime duyarlı davranıyorsunuz. Peki sizin bu son çalışmalarınızda, eylemlerinize yeterince destek geliyor mu?

Başkan Kenan Öztürk: Tüm sendikalar, meslek odaları duyarlı davrandı. Birçoğu sendikamızın ziyaretinde bulundu. Kısacası çalışınca destek geliyor. Ancak en önemlisi başta da söylediğim gibi halkın desteğiydi ki o da oldukça olumlu sonuçlar verdi.

Y.E.Mücadele Birliði: Verilen sendikal mücadelenin, özelleştirmelere karşı yapılan eylemlerin kalıcı sonuçlar vereceğini düşünüyor musunuz?

Başkan Kenan Öztürk: Tabii özel-

leştirme denince sadece Antep'i düşünmek doğru değil. Tüm bu satışlara karşı tek bir sendikamızın lokal olarak konuya dair fazla bir şey yapamayacağı ortada. Tüm sendikaların ortak çalışması gerekli. Halk bu konuya duyarlı

olmuyor demek doğru değil. Doğru anlamca ve şıracı bir çalışma yürütünce herkes sahipleniyor. Yani sorun öncülük etme sorunu. Varolan saldırılara karşı şıncıya önderlik etmek gerekir. Şıncıya yönelik saldırılara karşı duramayacak olanlar suçlu şıncının üzerine atmaya çalışıyor, “bunlar anlamıyor, bu halk anlamaz veya bu tabanla bu kadar yapıyor” diyorlar. Tüm bunlar bahane; çalışınca oluyor. Tabana güven vermek hantal çalışma temposundan kurtulmak ön açıcı olmak lazım. Halka güvensizliğin temeli kendilerine güvensizliktir.

Y.E.Mücadele Birliði: İşçi komiteleri ve komiteli çalışma konusunda ne düşünüyorsunuz?

Başkan Kenan Öztürk: İşçilerin çeşitli konularda komiteler kurmasını çok olumlu buluyorum. Tek başına sendikalar yeterli olmayabilir. Güncel saldırılara karşı işyerlerindeki işçilerde zaman zaman komiteler kuruyorlar. Ama bizim kendi işkolumuz dışında özel bir komite çalışmamız yok. Fakat işçilerin kendilerinin işyerlerinde fabrikalarda komiteli çalışması bizler içinde olumlu olur.

Y.E.Mücadele Birliði: Türkiye'nin içinde bulunduğu süreç ile özelleştirmeler arasında nasıl bir bağ kuruyorsunuz?

Başkan Kenan Öztürk: Şunu söylemek gerekir ki hiçbir şekilde iktidardakilerin propaganda ettiği gibi toz pembe bir tablo mevcut değildir. Yani “demokratikleşiyoruz”, “Avrupa Birliği'ne giriyoruz” vb sözler inandırıcılığını yitiriyor; bu söylemler boş. Özgürlüklerin gelişmesi emekçilerin ortak mücadelesinden geçiyor. Siyasi iktidarın çizdiği tablodan değil. Bu tamamen aldatmaca. Çünkü her geçen gün özelleştirmeler sürüyor. Antidemokratik uygulamalar artarak sürüyor. Şıncıya yönelik saldırılar şiddetleniyor. Buna karşı tek çözüm şıncının örgütlü bir güç olmasından geçiyor.

Y.E.Mücadele Birliði: Bizimle yaptığınız röportaj için size teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Başkan Kenan Öztürk: Ben teşekkür ederim.

GAZÍ DEVRİMÝN PROVASIDIR...

12 Mart etkinlik programları çerçevesinde, Gazi Cemevi'nde 10 Mart Cuma günü akşam 19.00'da "Gazi Olayları ve Sonuçları" konulu panel düzenlendi. Panel konuşmacı olarak Mücadele Birliği'nden Vefa Serdar, ESP'den Hacı Orman, BDSP'den Ali Tok, DHP'den Hakan Küçükbingöl, Partizan'dan Ahmet Bakır katıldı. Gazi Ayaklanması sırasında ölümsüzleşen Zeynep Poyraz'ın annesi de bir konuşma yaptı.

Panel Gazi Ayaklanması sırasında ölümsüzleşenler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun hemen ardından 12 Mart 1995 yılında gerçekleşen Gazi Ayaklanması ile ilgili olarak, o günlerde burjuva televizyon kanallarında gösterilen haber görüntüleri izletildi. Daha sonra ise Gazi Ayaklanması sırasında ölümsüzleşen Zeynep Poyraz'ın annesi Menekşe Poyraz duygulu bir konuşma yaptı. Poyraz, 12 Mart'ta çok zor günler yaşadığını belirterek, "Sizden istedim, birlik beraberlik içinde olun. Düşmanı o zaman yeneriz. Bizler kötü şeyler yaptık. Mahkemeye gidipimizi engellemek için arabalarımız parçalandı, bizi denize dökmek istediler. Bizim mahkemelere katılmamamız için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

...Sizden istedim, birlik olun. Yoksa çok anneler adlar. Sizleri polislerin ellerinde görüyorum sizlere vuruyorlar, saldırıyorlar çok üzülüyorum. Hepsi benim çocuklarım. Avcılar dolaşiyor peşinizde siz kendinizi koruyun analar adlanmayın. Ben adladım artık başka ana adlanmayın. Artık birleşin birlikte olun. Tüm devrimciler birleşin o zaman biz düşmanı yeneriz" dedi. Salonda Menekşe ananın konuşmasının ardından çok duygulu anlar yaşandı. Katillere olan kin ve nefret, alkışlarla gösteriliyordu.

Anadan sonra Partizan'dan Ahmet Bakır konuşma yaptı. Bakır yaptığı konuşmada, Gazi halkının hedefi çok açık ve net bir şekilde koyduğunu, Türkiye'deki çatışmalar emek sermaye çelişkisine dayandığını belirterek, "Gazi bizim için bir kar topuydu. Gittikçe büyüyen bir kar topu" ifadesini kullandı. ESP'den Hacı Orman ise "Gazi, üç gün boyunca sıkı yönetime rağmen, devlet saldırısına rağmen onları paçavraya çevirmişti. Devrimciler az diyorlar. Bizim için, 'az' dedikleri zaman bile zindanlarda onbinlerceydik. Bugün meclisine, kaymakamına vs. bakınca sadece bir devlet görmüyoruz, panzere, silaha rağmen korkusuzca yürüyen halk görüyoruz" dedi. Ardından konuşma yapan DHP'den Hakan Küçükbingöl devletin saldırısının sürdüğünü belirterek, devletin 1995 yılında yapama-

dayışını, bugün Gazi'ye uyuşturucuyu, fuhuşu sokarak yapmaya çalışıldığını söyledi. Küçükbingöl, yapılması gerekenlerin "kitlelere gitmek" ve yine "kitlelere gitmek" olduğunun altını çizdi.

Daha sonra Mücadele Birliği'nden Vefa Serdar konuşmasına "Türkiye'de devrim olur mu?" sorusunu soranlara Gazi'ye bakmasını söyleyerek başladı. Serdar Gazi Ayaklanması'ndan çıkarılacak çok önemli derslerin olduğuna vurgu yaparak: "Evet Gazi'nin başlangıcında bir provokasyon söz konusudur. Devlet iç savaşçıyı tehdit ederek halkı sindirmek istiyordu. Ama provokasyon tam ters bir sonuç verdi. Halkta büyük bir öfke biriktirmişti. Ve bu öfke doğru hedefi buldu ve daha ilk andan itibaren doğru hedefe yöneldi" dedi. Serdar konuşmasını şöyle sürdürdü: "Gazi bir ayaklanmadır gerçek anlamda bir devrim provasıdır.

...Bugün halk bu sistemden memnun değil.. Etrafımızda gelişen ve güçlenen bir devrim var. Bu devrime neden olan şey Türkiye tekeli kapitalizmin içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizdir. Bu krizi çözümleri ve aşmaları mümkün değil. Bugün o söylenen sözlerin hepsi yalan, bir kalemde geçin bunları. Zaten halk bunu kendi deneyimlerinden çok çok iyi bir şekilde biliyor. Yani halk ekonominin iyi gitmediğini, enflasyonun düşmediğini bugün sofrasında her gün azalan ekmekten biliyor. Sadece Türkiye değil, dünyanın her tarafında böyle. Dünya şu an bir ayaklanmalar yüzüyle karşı karşıya. Her yerde ayaklanmalar patlak veriyor. Fransa'da ayaklanmalar patlıyor, başka yerlerde ayaklanmalar patlıyor. Türkiye'de ayaklanmalar patlıyor; bir kitabevinin bombalanmasından sonra Kürdistan'da ayaklanmalar patlıyor. İnsanların bir anda ayaklanması için bir genel bahane gerekiyor. Bu bahane Bırnak'ta kitabevinin bombalanması oldu. Gazi'de ise kahvehanenin taranması olmuştur." Karşı-devrim güçlerinin olduğu gibi devrimci güçlerin de birleşmesi gerektiğinin altını çizen Serdar; "Gazi Ayaklanması devrimci güçlerin hazırlık-sızlığına da gösterdi. Halk Gazi Ayaklanması'nda bunu söylüyordu: 'bizim silahımız olsaydı onlar görürdü.' Genel silahlanma bu ayaklanmadan karşılanması gereken en önemli bir sonuçtur. İkincisi de devrim güçleri arasındaki cephesel birliğin güçsüzlüğünü gerektirdi.

...Devrimciler devrim cephesinde bir araya gelmelidir. Elbette aramızda farklılıklar var ama devrimci cephe kurulabilir. Bugün iktidarı alma konusunda hem fikir olan devrimci yapılıyor, ortak bir devrim programı oluşturulabilir. Biz devrimciler olarak bu önemli sonucu çıkarmamız ve hedef iktidar olmalı. Biz bir araya geliriz, bir devrimci cephe kurar ve çıkan ayaklanmayı yatarsak iktidarı alabiliriz. Bu sanıldığının kadar uzak değil." diyerek konuşmasını sonlandırdı. Son olarak konuşma yapan BDSP'den Ali Tok ise, "Türkiye bir devrim toprağıdır. Gazi ise bunun altını çizdi" dedi.

Hemen sonra yarım saatlik soru cevap bölümü yapıldı. Soru cevap bölümünden sonra program sonlandırıldı.

GAZÍ'DE SOKAK DİNLETİSİ

12 Mart etkinlik programı çerçevesinde Gazi Mahallesi'nde 11 Mart Cumartesi günü saat 18:00'da sokak dinletisi yapıldı. Yapılan sokak dinletisinde Grup Vardiya, Tohum Kültür Merkezi Müzik Grubu, Grup Yel ve Yıççı Kültür Evleri Pür Topluluğu sahne aldı. Sokak dinletisi saat 17:00'da heykel parkta yapılacak fakat kötü hava koşulları nedeniyle bir saat gecikmeli olarak okul caddesi üzerinde yapıldı. Sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Katılımların yoğun olduğu dinletide söylenen halay parçalarıyla hep birlikte halay çekilirken marşlar da hep bir ağızdan söylendi. Havanın soğuk olmasına rağmen yoğun katılımlı geçen müzik dinletisi atılan sloganlarla sonlandırıldı.

DEVİRİMİ ÖRGÜTLEMELİK

“Teori ancak kitlelerle buluştuğunda maddi bir güç haline alır”. Marx’ın yaptığı bu belirleme, bugün Türkiye ve Kürdistan’da devrim mücadelesi veren her siyasi yapı için temel önemdedir. Bugün en geniş yığınları örgütlemeyen devrime önderlik etmek mümkün değildir. Doğru ideoloji ve politikalara sahip olmak, devrime önderlik etmek için yeterli değildir. Bunun yanı sıra bu doğru ideoloji ve politikaların kitlelere götürülmesi, geniş işçi ve emekçi yığınların bu ideoloji ve politikalar doğrultusunda harekete geçirilmesi gerekiyor. Bu, günümüzün en acil ve ertelenemez görevidir. Devrime önderlik iddiasında olan her yapı, buna uygun bir örgütlenme seferberliği içinde olmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan’da iç savaşın giderek biddetleneceği bir aşamadan geçiyoruz. Kitleler, yığınlar halinde ayağa kalkarken, en geniş yığınları nasıl etkileyeceğimize ve yönlendireceğimiz sorusu hepimizin kafasını meğul ediyor. Bir ayaklanma anında kitlelerin gerisinde kalmak, ayaklanmaya hazırlıksız yakalanmak bir siyasi yapının ölümüdür. Ve eğer bu siyasi yapı ayaklanmayı ileri taşıyabilecek, kitlelere siyasi iktidarı almak için dövümleri gerektiğini söyleyebilecek tek siyasi yapı ise, bu aynı zamanda ayaklanmanın zaferle sonuçlanmasının zorlaşması anlamına gelecektir. Bugün Leninistler sürekli bu devrimci soruyu kendilerine sormak zorundadır: “En geniş kitleleri yönetebilecek durumda mıyız? Büyük ayaklanmalara hazır mıyız?”

Bu noktada iddialı olmak, kendi gücümüze güvenmek önemlidir; ama iddialarımızın gerçekliğin dönüşmesi için çalışmak daha da önemlidir. Aksi takdirde iddialar hep iddia olarak kalırlar. “Teorinin maddi güce dönüşmesi” için ne yapmalıyız? Etrafımızda kapitalizmle sorunları olan, kapitalist sistem tarafından ezilmiş, horlanmış, yaşamın dışına itilmiş herkesi örgütlemeliyiz. Sadece “en ileri” olanları değil; çevremizde olabilecek, bize çeşitli düzeyde yardımcı olabilecek herkesi örgütlemeliyiz. İnsanların örgütlenmek için bizim yanımıza gelmesini beklemeden, biz onlara giderek, en somut ve en yakıcı sorunlarımızdan başlayarak insanların örgütlenmesini sağlarız. Yanlarına gittiğimiz insanların yaşamlarına nüfuz etmeli, onlardan biri olduğumuzu, asla bir edici edasına kapılmadan göstermeli, onların önüne yapacağımız pratik işler koymalıyız. Bu çok küçük bir şey de olsa, mutlaka onların kendilerini bizden hissetmelerine yarayacağını unutmamalıyız. Bu konuda en iyi örnek, “Bitmeyen Kavga” romanında anlatılan bir olaydır. Bulduklarında yerde bir işçi kadının doğum sancılarının altında herkes ne yapacağını bilmeyen bir şekilde, orada bulunan bir örgütleyici hemen işe koyulmuş, doğuma yardımcı olmak için insanlara somut görevler vermiş ve ayrılığı gibi görünen bir şeyi daha yapmıştı. Herkesin gömleğinden bir parça yırtarak doğumda kullanılmak üzere kendisine verilmesini istemiştir. İnsanlar bunu yaptığında sahiplenme duygularını üst boyuta çıkarmıştı. Bazen sadece küçük bir paketi taşımak bile, sahiplenmek için yeterli olacaktır. İnsanlar bir iş yapmanın, bir işin parçası olmanın, bir kolektif çalışmanın içinde olmanın sevincini yaşayacak ve daha fazlasını yapmak için gönüllü olacaklardır.

Potansiyeli Harekete Geçirmek

Çevremizde çok geniş bir potansiyel olduğunu ve asıl sorunun bu potansiyeli harekete geçirmek olduğunu görmemiz gerekiyor. Hepimiz bir an için böyle bir duralım ve yakın-uzak tüm ilişkilerimizi gözden geçirelim. Akrabalarımız, dostlarımız, arkadaşlarımız, böyle bir tanışıp ayrıldıklarımız, sadece selamlaşmalarımız... Ne kadar çoklar değil mi? Peki bunlardan devrim için ne düzeyde yararlanıyoruz. “Yararlanmak” deyimi belki hoş değil. Bu insanların devrim için ne kadar harekete geçirebiliyoruz. Onlardan yapabilecekleri şeyleri, küçük de olsa, istiyor muyuz? Her şeyden önce bu insanların görmek, onlarla ilgilenmek için gerekli zamanı ayırıyor, gerekli enerjiyi harcıyor muyuz? Yoksa sadece ipimiz düştüğünde ya da eylemlere çağırılmak için mi gidiyoruz o insanların yanına? Yoksa etrafımızdaki insanların, “armudun sapı var, üzümün çöpü var” diyerek ayrıştıyor ve ileri görmediklerimiz için bir kenara mı atıyoruz? Yoksa çevremizde tutmayı biliyor muyuz?

Peki ya kendi yoldaşlarımız? Onlara yeterince zaman ayırabiliyor, her yönden gelişmeleri için yeterince çaba harcıyor muyuz? Onların sorunlarına ortak oluyor, sevinçlerini ve sıkıntılarını paylaşabiliyor muyuz? Yoksa herkes sorunlarını kendi içinde hallediyor ya da kimsenin zamanını çalmamak için üzerini mi örtüyor? Bunların üzerinde düşünmeliyiz; çünkü örgütlenme çalışmasına girişmeden önce örgütleyenleri örgütlememiz gerektiği üzerinde daha önce durmuştuk.

Heryere birden yetiştirmemiz mümkün değil. Genç yoldaşlara inisiyatif ve yetki verilmeli. İnisiyatiflerini ve yetkilerini nasıl kullandıklarını denetlenmeli; bunları kullanmayanlar eleştirilmeli. İnsanlara inisiyatif verme konusunda “abıy ihtiyatlılık” giderek hantallıkla, her işi belli başlı birkaç kişinin yapmasını doğurur, ki bu kesinlikle yanlış ve varsa hemen terkedilmesi gereken bir özelliktir. İşleri yapmak ve yönetmek, daha geniş bir kesimin inisiyatifinde olmalı, inisiyatif sahibi yoldaşlar kendilerine güvenle kitlelerin arasına gitmeli, onlara güven vermeli ve örgütlenmelidirler. Bu konuda hata yapmaktan korkmamak gerekiyor. Özellikle genç yoldaşlar hata yapma konusunda korkaklardır. Hata yapmaktan korkarak bir şey yapamayanlar, yaratıcı olamazlar.

Kitlelere gitmek ve insan örgütlemek konusunda yoldaşlar arasında sosyalist yarışma olmalıdır. Herkes üzerine daha fazla yetki ve sorumluluk almak için yarışmalı ve “başarısızlık”ı asla kabul etmemelidir. Herkesin kafasında her an “nereye gidebilirim, kimi örgütleyebilirim?” sorusu olmalıdır. Kolektifin örgütlenmesi ve bir güç örgütüne haline gelmesinin devrimin örgütlenmesi anlamına geleceği iyi anlaşılmalıdır. Bundan emin olabiliriz: izlenen yol doğru. Zaman zaman pratik içinde koşarken katettiğimiz yolun farkında olmayabiliyoruz. Başarılarımızı görmeye biliyoruz. Ya da bazen yaptığımız bir çalışmadan çarçabuk sonuç almak istiyoruz, ama alamadığımızda hüsrana uğruyoruz. Bunlar doğru değil. Hiçbir çalışmanın boşa gitmediğini ve gitmeyeceğini bilerek çalışmalıyız. Bazen çalışmaların ürünleri geç alınıyor, bu bizi hayal kırıklığına uğratmamalı. Biz yılmadan, yorulmadan devrim için çalışmaya sürdürmeliyiz. Bire bir insan örgütlemeye daha fazla zaman ve insan ayırmalıyız. Gelişmeler çok hızlı olayların gerisinde kalmamak için gerekli tarihsel esnekliği ve inisiyatifi göstermeliyiz. İnisiyatif ne kadar çok insana dağılırsa gelişmelerin hızına o kadar hızlı ayak uydururuz.

Örgütlenmede aktif işçi sınıfına ve özellikle de genç işçilere vermeliyiz. Onların içinde öne çıkanları hızla tespit edip, hızla örgütlemeye girişmeli; kapılarını inatla açmalı, inatçı, komünist bir çalışmaya sürdürmeliyiz. İyi anlattığımızda devrimin kapsayıcılığı ve derinliğini kavrayamayacak tek bir insan yoktur.

Kitlelere gidelim, onlarla düzeyli ilişkiler kuralım, herkesi yeteneklerine ve yapabileceklerine göre örgütleyelim.

Karl Marx

5 Mayıs 1818

14 Mart 1883

İşçi sınıfı Komünizm mucizeler beklemiyordu. Onun par décret du peuple (Halk buyruğusu ile) uygulanacak hazırlop ütopyaları yoktur. Kendi öz kurtuluşunu ve bu kurtuluşla birlikte, güncel toplumun kendi öz iktisadi gelişmesi ile karşı konmaz bir biçimde yöneldiği yaşamın o daha yüksek biçimini gerçekleştirmek için, uzun mücadelelerden, koşulları ve insanları baştan başa dönüştürecek tüm bir tarihsel süreçler dizisinden geçme zorunda olduğunu bilir o.

2 Mart Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi Önü

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR!

SEYİT KONUK

İETHEM COŞKUN

NECATİ VARDAR

**Unutmadık; Ne 12 Eylül faşist darbesini,
ne işçi, emekçi, halk düşmanı ve cuntacı generalleri;
ne de işçi sınıfının komünizm için savaşan yiğit işçi savaşçılarını...**

DİK

DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

